

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

Presorted standard
U.S. Postage
PAID
Berwyn, IL
Permit No.408

Czech Mission, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

No 2 - FEBRUARY 2005



Kostel Panny Marie Lurdské v Clevelandu



Začátek české komunity v Clevelandu se datuje do třicátých let 19. století. V těch letech několik českých rodin, jež měly namířeno do Wiskonsinu se zde zastavily a to většinou na levé straně údolí řeky Cuyahoga. Prvním českým knězem, kterého v roce 1847 biskup Amadeus Rappe ustanovil farářem v německém kostele sv. Petra byl Otec Antonín Krásný a ten zde také sloužil mše svaté pro Čechy. V roce 1869 biskup Rappe pověřil Otce Krásného vedením první české farnosti sv. Václava a v letech 1880 byl již v Clevelandu vedle kostela sv. Václava také kostel sv. Prokopa a českých rodin zde bylo přes 2000. Tehdy pověřil biskup Richard Gilmour faráře od sv. Václava Otce Antonína Hynka, aby koupil pro třetí českou farnost šest městských parcel na rohu Hamm a východní 55. ulice za \$ 4,200. Toto okolí pojmenovali Češi Žižkov (podle známé pražské čtvrti).

V té době se v pražském semináři dověděl bohoslovec Štěpán Furděk, že clevelandský biskup hledá kněze, kteří by mohli vést duchovní správu přistěhovalců z Čech, Moravy a Slovenska. Slovensko

bylo totiž v té době kontrolováno maďarskou církevní hierarchií, která neměla zájem na udržování slovenského národního vědomí u vystěhovalců. Bohoslovec Štěpán Furděk se rozhodl odjet do Spojených Států. Na cestě do Ameriky se zastavil ve francouzských Lurdech, aby poprosil Pannu Marii o pomoc pro své budoucí kněžské působení. Tehdy také učinil slib, že první farnost, ve které bude ustanoven farářem, zasvětil Panně Marii Lurdské. Brzy po svém příjezdu 7. července 1882 byl Otec Štěpán vysvěcen na kněze a byl pověřen vedením třetí české farnosti, kterou zasvětil Panně Marii Lurdské. Na zakoupeném pozemku byla rozlehlá dřevěná budova, která měla prozatímne sloužit jako kostel a škola. Již na podzim 1882 se začalo se stavbou nového kostela za \$ 6,000. Stavba byla dokončena na jaře 1883 a 15. dubna byla v novém kostele sloužena první mše svatá. Následujícího dne byla otevřena farní škola se 180 žáky. Učily v ní dvě řeholní sestry z kongregace Notre Dame, sestra Cypriána, která se naučila česky a sestra Stanislava, která se stala první českou sestrou zmíněné kongregace.

Neobyčejně rychlý růst farnosti si brzy vyžádal stavbu nového kostela. Bylo s ní započato na jaře 1891 a základní kámen posvětil 19. července 1891 diecézní administrátor Msgr. Boff. Kostel byl potom vysvěcen již v roce 1893, ale zcela dokončen byl až v roce 1902. Stavba tehdy stála \$ 62,000. Stavbu řídili architekti Emil Ulrich a J. Vandervelde. Kostel je vybudován z cihel a kamene ve stylu viktoriánské novogotiky. Průčelí chrámu je tvořeno trojdílným vchodem, nad kterým je umístěno obrovské růžicové okno nad nímž uprostřed štítu stojí socha Panny Marie Lurdské. Po stranách jsou dvě věže. Severní s vysokou špičatou střechou, na níž jsou též umístěny hodiny, a jižní, která je nižší pouze s plochou střechou.

Hybnou silou a mocnou inspirací farnosti během prvních třiceti let byl její horlivý farář Otec Štěpán Furděk. Jeho činnost se ovšem neomezovala jen na duchovní blaho farníků, ale daleko přesahovala hranice jeho farnosti. Především se začal starat o tisíce Slováků, kteří se do

Ameriky přistěhovali v období 1890 až 1910, a pro které sem nemohli být vysláni slovenští kněží. Otec Furděk se přičinil, aby čeští kněží zakládali slovenské farnosti v průmyslových a hornických oblastech Pensylvánie, Virginie, Ohio, Illinois a New Yorku. V samotném Clevelandu byl přímo zapojen do založení farnosti sv. Ladislava, sv. Martina, Narození Panny Marie, sv. Cyrila a Metoděje, sv. Vendelína a sv. Ondřeje. Také zřídil pro Slováky dvě hlavní organizace. První katolickou slovenskou unií pro muže a první katolickou slovenskou unií pro ženy. Takže se může opravdu říci, že Otci Štěpánovi patří kredit za zachování slovenské identity v Americe.

Přestože Otec Furděk dosáhl neobyčejných úspěchů ve své činnosti, zůstal velmi pokorným služebníkem svých bližních. Po celé roky trpěl silnou cukrovkou, ale ani to ho nedokázalo zpomalit v jeho činnosti, až došlo náhle k nepředvídanému konci. V neděli po Novém roce 1915 se Otec Štěpán účastnil čtyřicetihodinové pobožnosti v nedalekém městě Lorain na břehu jezera Erie. Zde se tažce nachladil a dostal zápal plic. Následující sobotu mu byla udělena svátost pomazání nemocných a v pondělí na to zemřel ve věku 59 let. Za mrazivého zimního počasí se na pohřeb Otce Štěpána Furděka sjely z celé Ameriky tisíce Čechů a Slováků. Na jeho hrob postavili jeho farníci a První katolická slovenská unie sochu Panny Marie Sedmibolestné – patronky Slovenska.

Po smrti Otce Štěpána byl administrátorem farnosti jeho kaplan Clarence Dik. 15. července 1915 biskup Jakub Farrelly jmenoval novým farářem Otce Oldřicha Zlámala, který se stal opravdu vhodným nástupcem Otce Furděka. Hned následujícího roku zorganizoval první neobyčejně úspěšný farní piknik, jehož výtěžek byl použit na nové varhany. Rovněž zakoupil v německém Mnichově pro kostel barevná okna, která se ovšem kvůli světové válce dostala do Clevelandu až v roce 1920

Pokračování na str. 14

Foto na titulní straně:
Kostel Panny Marie Lurdské v Clevelandu.

Čas přípravy

Zamyšlení na začátku postní doby

Čiňte pokání a věřte evangeliu.

Po třiceti letech skrytého života opouští Ježíš definitivně svůj dosavadní domov. Přišla doba, aby veřejně vystoupil a začal rozhodující část své činnosti. Odchází z Nazareta a mohl by ihned vystoupit s velkou mocí, hlásat své poselství a konat divy a zázraky, ale místo toho se dává pokorně vést Duchem, a ten ho odvádí nikoliv k zástupům, nýbrž naopak do samoty na poušť. Dáš-li se vést Duchem, můžeš si být jist, že tě vede na správné místo, i když tě to právě táhne zcela jinam.

Sleduj Pána uctivě z povzdálí tak, abys v ničem nerušil jeho samotu a usebranost. Odchází na pustinu zcela sám, nic s sebou nenese, všechno nechává za sebou: pohodlí, vybavenost, starosti, zájmy, radosti i obyčej. Jeho dokonalá samota a odloučenost promění nehostinné prostředí ve svatyni, kde může stát tvář v tvář svému nebeskému Otcí. Jeho spojení s Otcem bude tak dokonalé, že odsune stranou i všechny tělesné nároky. Odvaha vzdát se všeho je důkazem ochoty zcela a bezvýhradně se odevzdat Bohu.

Kde jinde bys chtěl čerpat pravé poznání a skutečnou sílu, abys mohl správně naplňovat své poslání, než v dokonalé samotě s Bohem? Učiň období odloučenosti trvalou součástí svého života. Projeviš-li svou touhu a připravenost, Duch Svatý tě rád uvede do takového prostředí, kde bude moci nerušeně promlouvat jen Bůh k tobě a ty k Bohu. Takový důvěrný a soustředěný rozhovor je pravým pokrmem pro tvou duši, která potřebuje neméně pozornost a péči, než jakou věnuješ svému tělu.

Takovou naprostou samotu potřebuješ také k tomu, aby ses mohl setkat i sám se sebou. Ovocem tohoto posvátného ústraní pak bude důvěrné sblížení s Bohem, při kterém jasněji poznáváš Boží vůli i sebe sama tak, aby ses pak sám odevzdal Bohu.

Ale i do této pustiny, tak posvěcené Ježíšovou modlitbou a odříkáním, si našel cestu Satan. Jak vidíš, žádné místo mu není dost svaté, aby se tam nepokusil proniknout. Když si dovolí obtěžovat i Božího Syna, nesmíš se divit, že ti nedá pokoj ani ve chvílích posvátného soustředění.

Proč přichází až sem, a to právě v tento čas? Tuší, že se zde jedná o všechno. Hluboký prožitek důvěrného spojení s Bohem může výrazně změnit poměr sil v jeho neprospěch. Chce jednak rušit toto svaté společenství, ale také ponouká svůdně svou vlastní společnost. Všechno to, co jsi s dávkou sebezapření zanechal na okraji pouště, přináší za tebou v té nejlákavější úpravě. Umí se uchytit na každé maličkosti. Stačí mu, aby ses ohlédl zpět a alespoň na chvíli ztratil ze zřetel vzácnou Boží přítomnost a její dary a začal je srovnávat s jeho oslnivou nabídkou. Rozvíjí před tebou podívanou, při které provokuje tvou fantazii a vyvolává vzpomínky na



dávné dojmy, zážitky a představy a využije všeho, čemu jsi dříve dovolil vstoupit do svého srdce. Nachází tak svého spojence přímo v tvém nitru a podvědomí, kde zanechal svůj odraz všechno to, co sem proniklo špatně střeznými smysly. Uvědom si, jak si svou nekázní a nevázaností, lacinou zvědavostí a nekrocenou žádostivostí připravuješ svá budoucí pokušení.

Nyní je zapotřebí, abys ani na okamžik nedával přednost svůdci před svým Pánem. On dopustil, že si Zlý dovolil přistoupit i k němu. Sám prožívá, co znamenají jeho naléhavé svody, a nedovolí, aby ti, kdo se k Němu s důvěrou obracejí, byli zkoušeni nad své síly. Můžeš se spolehnout, že ti postačí jeho milost (srov. 2 Kor 12,9), pokud s ní ovšem budeš spolupracovat.

Tvůj Pán tě také nikdy nenechává samotného se Svůdcem. Pokud se nedáš oslepit jeho podívanou, můžeš u sebe upozorovat také jinou společnost. Tak jako k svému Synu i k tobě posílá Otec svého anděla, aby byl s tebou i uprostřed divoké zvěře. Ačkoliv je tak tichý a nevtíravý, není o nic méně příčinnivý než jeho protivník. Konečný úspěch jednoho či druhého záleží na tom, ke komu se sám přikloníš. Tvůj dobrý anděl zná velmi dobře, jakou cenu má ten, koho sám Nejvyšší přijal za své vlastní dítě, a záleží mu proto na tobě více, než si můžeš představit. Nenajdeš bytost, která by ti věrněji, nezištněji a oddaněji sloužila. Zvaž, zda nejsi k němu až příliš nevšímavý a nevděčný.

Pokloň se svému Pánu a děkuj mu ve svém srdci, že i svým vlastním příkladem ukazuje význam samoty, kázně, umrtvování a odříkání. Dobrovolně přijaté nepohodlí je nejlepší cestou k pravé svobodě ducha. Naplnil se čas, čiň pokání, abys přesvědčil sebe i svět, že jsi opravdu uvěřil evangeliu. Využij nabídnuté čtyřicetidenní přípravy tak, že se dáš vést Duchem, abys pak mohl slavit svátky s nekvašenými chleby, tj. s poctivostí a životem podle pravdy. (1 Kor 5,8)

Ukaž mi své cesty, Pane, a pouč mě o svých stezkách, ved mě ve své pravdě, neboť ty si můj Bůh, můj Spasitel. (Žalm 25)

Bratr Amadeus, Podle Světla 10/2004

LITURGICKÁ ČTENÍ

2. neděle postní - 20. února 2005

1. ČTENÍ - Gn 12, 1-4a

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Abrámovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a proklejí ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ Abrám se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

2. ČTENÍ - 2 Tim 1, 8b-10

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Tímotejovi.

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal (svým) svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil (moc) smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu.

EVANGELIUM - Mt 17,1-9

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle - ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle - z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchajte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tvářmi k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

3. neděle postní - 27. února 2005

1. ČTENÍ - Ex 17, 3-7

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: „Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abys zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízní?“ Mojžíš volal k Hospodinu: „Co mám dělat s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenuji mě!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vyjdi před lid v doprovodu několika starců z Izraele, vezmi si do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já tam budu stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije.“ Mojžíš tak udělal před očima izraelských starců. Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina tím, že říkali: „Je Hospodin uprostřed nás, nebo ne?“

2. ČTENÍ - Řim 5, 1-2. 5-8

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha.

Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého - možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky.

EVANGELIUM - Jan 4, 5-42

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se - tak (jak byl) - u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navázat vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“ - Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. - Samařská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o napití mne, Samaritánku?“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a (věděla), kdo ti říká: „Dej mi napít, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.“ Žena mu namítla: „Pane, vždyť ani nemáš (vědro), a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil i jeho synové a jeho stáda?“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí na to řekl: „Správně jsi odpověděla: „Nemám muže;“ pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: „Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.““ Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina - ano, už je tady - kdy opravdoví (Boží) ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívá, má ho uctívat v duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, který s tebou mluvím.“ Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: „Co jí chceš?“ nebo „Proč s ní mluvíš?“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu. Mezitím ho učedníci prosili: „Mistře, najež se!“ On jim však řekl: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.“ Učedníci se mezi sebou ptali: „Přinesl mu někdo něco jíst?“ Ježíš jim řekl: „Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo. Říkáte přece: „Ještě čtyři měsíce, a nastanou žně.“ Hle, říkám vám: Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žnám. Ten, kdo žne, už dostává svou mzdu a shromažďuje úrodu pro věčný život, takže se raduje zároveň rozsévá i žnec. V tom je totiž pravdivé přísloví: „Jiný rozsévá a jiný sklízí.“ Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste nepracovali. Jiní pracovali, a vy sklízíte (plody) jejich práce.“ Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala.“ Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, žeš nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

4. neděle postní - 6.března 2005

1. ČTENÍ - 1 Sam 16, 1b.6-7.10-13

Čtení z první knihy Samuelovy.

Hospodin řekl Samuelovi: „Napiň svůj roh olejem a jdi! Posílám tě k Jesseovi, Betlémanu, protože jsen si vyhlédl krále mezi jeho syny.“ Když Samuel přišel a spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě tenhle je před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však řekl Samuelovi: „Nevšimej si jeho vzhledu ani vysoké postavy, neboť ho vylučuji. Nedivám se totiž jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin však vidí do srdce.“ Jesse předvedl před Samuela sedm svých synů, ale Samuel řekl: „Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho.“ A zeptal se: „Jsou to již všichni chlapi?“ Jesse odpověděl: „Ještě je nejmladší, ten pase stáda.“ Samuel tedy řekl Jesseovi: „Pošli pro něho, neboť nesedneme k jídlu, dokud sem nepřijde.“ Poslal tedy a uvedl ho: byl plavovlasý, s krásným očima a milého vzhledu. Tu řekl Hospodin: „Nuže, pomaz ho; to je on.“ Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od toho dne i nadále působil s Davidem Hospodinův duch.

2. ČTENÍ - Ef 5, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Byli jste kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla. Ovoce toho světla totiž záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy. Zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast v těch neplodných skutcích tmy; spíše je veřejně odsuzujte. Vždyť člověku je hanba už jen o tom mluvit, co ti lidé potají páchají. Všechno, co se odsoudí, ukáže se v pravém světle. Všechno totiž, na co se vrhne světlo, je potom zřejmé. Proto se říká v Písmu: „Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvítí.“

EVANGELIUM - Jan 9,1-9.13-17.34-38

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo zhrěšil: on sám nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ Ježíš odpověděl: „Nezhrěšil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Po těch slovech plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi se umýt v rybníku Siloe“ - to slovo znamená „Poslaný.“ Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří ho dříve viděli žebrat, se ptali: „Není to ten, který tu sedával a žebral?“ Jedni tvrdili: „Je to on.“ Jiní říkali: „Není, ale je mu podobný.“ On řekl: „Jsem to já.“ Ptali se ho tedy: „Jak to, že teď vidíš?“ On odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl: „Jdi k Siloe a umyj se!“ Šel jsem tedy, umyl se a vidím.“ Ptali se ho: „Kde je ten člověk?“ Odpověděl: „To nevím.“ Přivedli toho bývalého slepce k farizeům. Ten den, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla zrovna sobota. Také farizeové se ho znovu vyptávali, jak nabyl zraku. On jim odpověděl: „Přiložil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím.“ Někteří farizeové říkali: „Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu.“ Jiní ale namítali: „Jak by mohl hříšný člověk dělat taková znamení!“ A nemohli se dohodnout. Znovu se tedy zeptali toho slepého: „Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?“ On odpověděl: „Je to prorok.“ Řekli mu: „V hříších ses celý narodil - a ty nás chceš poučovat?“ A vyhnali ho. Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Viděls ho: je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane!“ a padl před ním na kolena.

5. neděle postní - 13.března 2005

EVANGELIUM - Jan 11, 1-45

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli Židé ukamenovat a zas tam jdeš?“ Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“ Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“ Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“ Tomáš - řečený Blíženec - vyzval ostatní učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho Židů, aby je potěšili v žalu nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to (Marie) uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli Židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i Židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhu plátna a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnoho z těch Židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co Ježíš vykonal, v něj uvěřilo.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. ledna 2005

Politické události

Prezident vyzval občany, aby dbali tradičních hodnot

Václav Klaus ve svém novoročním projevu občanům nepopřál, ale pobídl je k optimismu. Uplynulý rok nebyl podle prezidenta v ničem výjimečný. Ekonomika rostla solidně, ale nedostatečně, nezaměstnanost sice nerostla, ale zůstává vysoká. Ani vstup země do EU nepřinesl žádné výrazné změny. "Protože jsme se na to dlouho připravovali, sám 1. květen se nestal žádným viditelným předělem pro naše životy," řekl. Pozornost věnoval i nízké voličské účasti. Loni přišlo volit své zástupce do Evropského parlamentu, Senátu a krajských zastupitelstev méně než 30% občanů. "Volíči nám tím naznačili, jaký význam a sílu dávají svému vlastnímu hlasu, a řekli nám tím i o tom, co si myslí o institucích, kterých se tyto volby týkaly," řekl Klaus. Volební výsledky podle něj poukázaly na sílu opozice a problémy některých vládních stran. Prezident kritizoval zhrubnutí a zvyšující se povrchnost veřejné diskuse, blamáž s trojím jmenováním kandidáta na funkci eurokomisaře a používání policejních odposlechů. Ze zahraničí zmínil kritickou situaci v Iráku, Súdánu a teroristický útok v Beslanu. Neopomněl ani aktuální situaci v Asii, která se vzpamatovává z přírodních katastrof. V závěru nabádal, abychom usilovali o obyčejné neideologické cíle a měli v úctě rodinu, děti i stáří. "V tom má každý z nás téměř neomezený prostor k pro-

jevení své odpovědnosti. Je to opravdu jen na nás. Stát není ani správcem, ani majitelem lidských životů." Plné znění je k dispozici na www.klaus.cz.

Česko má plně profesionalizovanou armádu

Téměř 140letá historie povinné vojenské služby je definitivně u konce. Poslední základáci se se svými útvary rozloučili již 22. prosince, oficiálně však povinnou vojnu zrušil branný zákon, který vešel v platnost 1. ledna. Na službu v armádě určitě nezapomene Jaroslav Grund z Postoloprty, jeden z posledních vojáků absolvujících základní vojenskou službu u strakonické 25. protiletadlové raketové brigády. Za "dobrý prospěch" jej armádní velení určilo úředně posledním základákem. Grund tak dostal šanci rozloučit se za všechny své kolegy s ministrem obrany Karlem Kühnem. Do civilu společně s ním odešlo 22. prosince na 2000 vojáků, kteří sloužili u 71 útvarů v 35 posádkových městech. Jejich oficiální rozloučení upoutalo před Vánoci pozornost českých médií. "Moderní zbraně jsou natolik složité, že už je vojáci v základní službě nemohou zvládnout. Armáda se navíc stává expedičním sborem, schopným rychle zasáhnout i na velké vzdálenosti. Proto s povinnou vojnou končíme, stejně jako další evropské země - jakkoliv se tomu, jako například Německo, bránily," uvedl v MF Dnes šéf generálního štábu Pavel Štefka. Česko se přijetím branného

zákona stalo jednou z prvních zemí střední a východní Evropy s plně profesionalizovanou armádou. Na Slovensku v rámci plánů na postupné zrušení povinné vojny zkrátí-li 1. ledna 2004 službu z 9 na 6 měsíců.

ODS chce referendum

o euroústavě do konce roku

Občanští demokraté 13. ledna v Senátu předložili návrh ústavního zákona o referendu k evropské ústavní smlouvě. Ten předpokládá uskutečnění všelidového hlasování ještě do konce tohoto roku. K přijetí zákona však ODS potřebuje i hlasy zákonodárců jiných stran a je pravděpodobné, že zástupci vládní koalice pro něj ruku nezvednou. Především sociální demokraté a lidovci by chtěli referendum spojit s parlamentními volbami v roce 2006, zejména kvůli finančním úsporám. Vládní poslanci ani senátoři však zatím s žádným vlastním návrhem nepřišli. Sociální demokraté v minulosti již několikrát návrh zákona o obecném referendu předložili, ale neuspěli. Mezi politickými stranami panuje shoda v tom, že by se všelidové hlasování uskutečnit mělo. Pokud ale včas nenajdou kompromis, může o osudu evropské ústavy rozhodovat i český parlament. ODS je nejsilnější stranou v Senátu, má 35 mandátů z 81, v Poslanecké sněmovně disponují vládní strany 101 hlasy z 200. V rámci Unie patří Češi mezi největší euroskeptiky. Tuto skutečnost potvrdili i čeští zástupci v Evropském parlamentu, když se při hlasování o ústavní smlouvě většina z nich vyslovila proti (15:7, 2 nehlasovali). Podle MF Dnes však poslední průzkumy naznačují, že občané dokument schválí.

Češi pomáhají Asii nevidanými částkami.

Množství peněz vybraných v ČR ve veřejných sbírkách přesáhlo 250 milionů korun. Největší zásluhu na výši této částky mají humanitární organizace Člověk v tísni a ADRA, které nashromáždily více než dvě třetiny obnosu. Česká vláda by podle posledních informací ČTK měla na pomoc Asii vyčlenit dalších 25 milionů korun, čímž by finanční pomoc ze strany českého státu vzrostla až na 240 milionů. Celkový příspěvek ČR by se tak mohl vyšplhat až k půl miliardě korun. Z jedenácti na devět klesl počet pohřešovaných Čechů v jiho-východní Asii během třetího lednového týdne. Ve čtvrtek 13. ledna se ohlásila turistka z Barmy, 17. ledna se ozval muž pohřešovaný na Srí Lance. Mezi nezvěstnými však nadále zůstává šestice občanů v Thajsku, jeden na Srí Lance, jeden v Indii a jeden v Barmě. V sedmi případech panují vážné obavy, že turisté následkům katastrofy podlehl. Potvrzena doposud zůstává jedna česká oběť. Ministerstvo zahraničí již zkompletovalo dokumentaci vzorků DNA všech pohřešovaných Čechů a zaslalo ji do Thajska, kde se nachází 5300 neidentifikovaných obětí (z toho přibližně 1200 cizinců a 2000 osob, jejichž národnost není jistá). Identifikace obětí může trvat jeden až několik měsíců. Celkově si katastrofa prozatím vyžádala více než 220 000 lidských životů, dalších několik tisíc lidí je nezvěstných. Miso 21 libereckých zdravotníků a záchranářů, kterou obyvatelé Srí Lanky pojmenovali Naděje z Čech, uvedla do provozu dětskou mobilní nemocnici ve městě Galle. Provizorní ne-

mocniční stany nahradí do-
savadní dětskou nemocnici,
kterou v prosinci smetla ni-
čivá vlna. Významní politici
a církevní představitelé se 7.
ledna v Praze ve Svatovítské
katedrále zúčastnili mše vě-
nované obětem tsunami. Na
bohoslužbě, kterou celebrol
kardinál Miroslav Vlk,
byli přítomni například pre-
zident Václav Klaus a premiér
Stanislav Gross. Solidaritu ji-
hovýchodní Asii vyjádřili ta-
ké hudebníci benefičním kon-
certem v pražské Lucerně.
Podnět k jeho uspořádání da-
la vítězka loňské vyhledávací
soutěže Česko hledá Super-
Star Aneta Langerová. Bez
nároků na honorář spolu s ní
vystoupili i její kamarádi,
skupiny Ready Kirken, Divo-
kej Bill, Tři sestry, Čechomor
a zpěvačky Anna K. a Lenka
Dusilová. Během tří a půl
hodiny každý zazpíval čtyři
až pět písniček a promítaly se
také fotografie a spoty z po-
stižených oblastí. V přestáv-
kách mezi jednotlivými vstu-
py zdravili přeplněný sál pří-
slušníci indonéské komunity
v Česku a děkovali všem zú-
častněným za podporu. Vý-
těžek ze vstupného, tedy šek
na půl milionu korun, na mí-
stě převzal indonéský velvy-
slanec. Přímý přenos koncer-
tu vysílala hudební televize
Očko a její diváci mohli po-
silat dárcovské SMS. Jen
během první hodiny vysílání
přispěli částkou 470.000 ko-
run. Další půl milion přidali
obětem ničivé vlny tsunami
sponzoři. Kapely Divokej
Bill a Tři sestry poslaly na-
daci Člověk v tísní třicet tisíc
korun. Část koncertu slyšeli i
posluchači Českého rozhlasu
1 - Radiožurnálu. Do Lucer-
ny se přišli podívat také bý-
valý prezident Václav Havel
a americký rocker Lou Reed,
který přiletěl do Prahy.

Ze Slovenska

V Tatrách zavalila lavina dva Čechy, jeden nepřežil

Ve Velké Studené dolině ve
Vysokých Tatrách zavalila
lavina dva české horolezce.
Stalo se tak 4.ledna odpo-
ledne, kdy lavina spadla ze
Slavkovského štítu směrem
do doliny. Muži se vraceli ze
Zbojnické chaty na Hre-
bienok, když je na vyznačené
stezce zavalila masa sněhu.
Jeden horolezec se z laviny
dostal, sestoupil na Hrebie-
nok a kontaktoval Horskou
záchrannou službu. Druhého
muže, který byl více než ho-
dinu nezvěstný a po němž pá-
tralo 18 členů horské služby,
se podařilo nalézt pomocí
lavinového psa, avšak na zá-
chranu již bylo pozdě. Osmá-
třicetiletý Čech se tak stal
první letošní obětí sloven-
ských velehor. Češi se vydali
na túru i přesto, že horská
služba varovala před zvýše-
ným lavinovým nebezpečím.
Nejvíce lidí, kteří zahynou v
Tatrách, pochází z České re-
publiky a z Polska. V loň-
ském roce přišlo ve slo-
venských horách o život 11
Čechů.

Spor o dostavbu vodního díla Gabčíkovo-Nagymarš stále nevyřešen

Již desetiletí trvají dohady
mezi Slovenskem a Maďar-
skem o dostavbě vodního díla
na Dunaji. Základy pro vý-
stavbu Gabčíkova-Nagyma-
roš byly položeny již v roce
1977 společnou dohodou Ma-
ďarska a tehdejšího Česko-
slovenska. V roce 1992 se
Maďarsko rozhodlo svoji část
odstranit, ale Slovensko ve
stavbě pokračovalo. V souč-
asně době je tak dokončena
pouze slovenská část. K ře-
šení, zda na maďarské straně
vodní dílo dokončit či ne, pa-
trně nepovede ani nová zprá-

va, zveřejněná 12.ledna slo-
vensko - maďarskou komisí.
Ta uvádí informace, které vy-
plynuly z ročního pozorování
vlivu vodního díla Gabčíkovo
na životní prostředí, a posky-
tuje argumenty jak přízniv-
cům dostavby maďarské čás-
ti, tak jejím odpůrcům. Ve
zprávě se například upozor-
ňuje na to, že v roce 2003
způsobilo sucho předčasné
opadání lužních lesů, a že
nedostatek vody může být
problémem i v budoucnu při
dalším zalesňování okolí pře-
hrady. Pro její dostavbu zase
může hrát roli fakt, že na
slovenské straně zůstal roční
přírůstek vrb na stabilní úro-
vni oproti Maďarsku, kde po-
dle monitorovací komise zao-
stal za očekáváním. Komise
také dosud nerozhodla, jakou
roli by přehrada sehrála v
případě ohrožení Bratislavy
povodněmi. Zastánci tvrdí, že
pro Bratislavu je Gabčíkovo
ideální protipovodňovou o-
chranou, ale odpůrci přisuzují
větší vliv lužní oblasti na dol-
ním toku řeky Moravy. Slo-
vensko by však jako nejideál-
nější řešení stále vidělo do-
stavbu celé soustavy vodních
děl na obou stranách hranice.
Maďarská vláda konečnou
podobu svého návrhu zatím
nepředložila.

Slovensko oficiálně požádalo Evropskou unii o pomoc při obnově Tater

Slováci podali oficiální žá-
dost o peníze z fondu Evrop-
ské unie, informovaly sobotní
Lidové noviny. Finance mají
sloužit k odstranění následků
vichřice, která na konci mi-
nulého roku zpustošila část
Vysokých Tater. Jedná se o
příspěvek z fondu solidarity,
který v podobných případech
pomáhá státům postiženým
přírodní katastrofou. Podle
slovenského vicepremiéra pro
evropskou integraci Pala

Csakyho Slovensko splnilo
kritéria nutná k proceduře
schválení. LN uvedly, že fi-
nanční pomoc lze získat za
předpokladu, že škody pře-
sáhnou částku tří miliard eur
nebo 0,6% HDP. V případě
Slovenska se podle výpočtů
Evropské komise jedná o 148
milionů eur (zhruba 5,7 mi-
liardy slovenských korun).
Slovenská vláda vyčíslila
celkové škody na 8,7 miliard
slovenských korun. Jak vy-
soký bude nakonec příspěvek
EU, je zatím nejisté. Nikdy
totiž nebyl požadavek napl-
něn stoprocentně. V minulo-
sti se v průměru jednalo o tři
až pět procent požadované
částky. Slováci žádají téměř o
9 miliard korun a jejich žá-
dosti se budou zabývat exper-
ti Evropské komise. Ti také
vyčíslí možný příspěvek, kte-
rý poté dostanou k posouzení
ministrů financí jednotlivých
členských států. Uvolnění pe-
něž bude muset schválit ještě
Evropský parlament.

Ekonomika

Schodek loňského rozpočtu je o 21,5 miliard korun nižší

Ministerstvo financí infor-
movalo o překvapivých vý-
sledcích hospodaření za rok
2004. Oproti schváleným 115
miliardám dosáhla ztráta 93,5
miliard. Ekonomové ale pou-
kazují na to, že za překva-
pivými čísly stojí především
vyšší příjmy, nikoliv úsporná
opatření. Do státní pokladny
totiž na příjmové straně při-
bylo navíc 15 miliard, a to
hlavně díky zvýšení sazby
DPH. Podle hlavního ekono-
ma HVB Bank Pavla Sobiš-
ka, kterého citovaly LN, ke
konečnému snížení schodku
napomohly právě vyšší daňo-
vé výnosy. Dalším důležitým
faktorem byl i růst ekono-
miky, který v průběhu prvních
tří čtvrtletí loňského roku do-

sáhl 3,7%. Kladně ohodnotila vývoj rozpočtového deficitu Evropská komise. Podle ní zatím ČR učinila dostatečné kroky pro snižování deficitu tak, aby tento do roku 2008 činil maximálně 3% HDP.

V roce 2004 ztratil dolar vůči euru více než 8%, české koruně se daří

Osmiprocentní oslabení dolaru vůči euru způsobil zejména obrovský deficit obchodní a platební bilance USA. Americká měna získala během roku několik příležitostí pro zvýšení hodnoty. Pomohla jí hrozba intervence Evropské centrální banky na pokles cura a příznivé zprávy o ekonomickém vývoji a oživení na americkém pracovním trhu. Poslední tři měsíce však definitivně rozhodly o poklesu dolaru. "Je to opakování závěru let 2002 i 2003," řekl podle Mladé fronty Dnes analytik Trevor Dinmore z londýnské pobočky Deutsche Bank. Euru se naopak ke konci roku dařilo, skončilo na úrovni 1,36 za dolar. I česká koruna zaznamenala úspěch. Podle serveru www.novinky.cz je koruna k euru nyní na minimu. Dál už posilovat nebude a setrvá na hranici 31 korun za euro, což je nejlepší výsledek za poslední dva roky.

Na českých dálnicích má být již příští rok elektronické mýtné

Elektronické mýtné má být na českých dálnicích a rychlostních komunikacích zavedeno již v druhé polovině příštího roku. Shodla se na tom vláda 12. ledna. V první etapě by mělo být zpoplatněno 970 km dálnic a rychlostních komunikací. Výši mýtného určí vláda, uvažuje se o 4,20 Kč za kilometr pro kamiony nad 12 tun a 1,60 Kč pro vozy od 3,5 do 12 tun.

Cena systému se má podle již dříve zveřejněných informací pohybovat kolem tří až čtyř miliard korun, investice se ale podle ministra dopravy Milana Šimonovského do jednoho až dvou let vrátí. Mýtné má totiž ročně vynést mezi pěti a sedmi miliardami korun. Má také omezit růst nákladní dopravy přes ČR. O dodavateli technologie rozhodne soutěž.

Česko láká více turistů

Českou republiku a její turistické atrakce navštívilo v roce 2004 kolem pěti milionů zahraničních turistů, uvedl deník Právo. Díky nim Česko za loňský rok vydělalo podle odhadu ředitele analytické firmy Mag Consulting Jaromíra Beránka 105-110 miliard korun, což je o několik miliard více než v roce 2003. Nejmenší příjmy z turistiky měla ČR před třemi léty. Tehdy výrazně klesly kvůli povodním, spadly na 96 miliard. Nejvíce je Česko zajímavé pro Nizozemce, Dány a Italy. Američanům dovolenou prodává slabý dolar. Kvůli poklesu příjmů omezili návštěvu sousední země i Němci. Levné letenky nízkonákladových společností ale naopak přilákaly více lidí z britských ostrovů, uvedla zpráva, kterou získala ČTK. Velkou budoucnost předpovídá prognóza Světové organizace turistiky příjezdům turistů z Ruska, Japonska a Číny. Kritické hlasy upozorňují, že Česko využívá svůj turistický potenciál jen z poloviny. Stále se objevují problémy například s taxíky, ale i klamavou reklamou směnárů. Před pár dny se o "poctivosti" pražských taxikářů přesvědčil primátor Pavel Bém. Přijal výzvu MF Dnes a v přestrojení za italského turistu dostal účet šestkrát

dražší. Příjmy z cestovního ruchu tvoří podle ČNB asi 5-6% HDP, a po automobilovém průmyslu se tak stávají druhým největším segmentem tuzemského hospodářství. Obor zaměstnává asi 2,5% praceschopného obyvatelstva a nepřímě dalších více než 10%.

Automobilem roku 2005 byla vyhlášena Škoda Octavia

Podle hlasování poroty složené z vybraných členů Klubu motoristických novinářů se automobilem roku 2005 stala nová verze Škody Octavia. Na druhém a třetím místě skončily vozy Citroen C4, respektive BMW řady 1. V jedenáctileté historii této ankety zvítězily vozy české značky potřetí; v letech 1994/95 se mladoboleslavští radovali z prvenství Škody Felicie, o sedm let později ocenění získala Škoda Fabia Combi. Toyota Prius, která byla vyhlášena evropským autem roku 2005, se v českém hlasování nedostala ani do finálové pětky.

Letiště v Ruzyni loni odbavilo rekordní počet cestujících

9,7 milionů pasažérů, tedy o 2,2 milionu více než v roce 2003, odbavilo loni letiště v Praze-Ruzyni. České správě letišť, která ho provozuje, tak podle předběžných údajů stoupl zisk o 30% na 1,7 miliardy korun. "Letos očekáváme další vzestup počtu cestujících na více než jedenáct milionů," sdělil na pondělní tiskové konferenci generální ředitel ČSL Martin Kacur. S použitím ČTK o výsledcích informovalo Právo. Za rok se má navíc dokončit i nový areál Sever 2 a po vybudování paralelní příletové a odletové dráhy (se zahájením se počítá v roce 2007) se roční kapa-

cita letiště zvedne až na 15 milionů cestujících. Do výstavby nového terminálu bude Česká správa letišť letos investovat půl miliardy korun, dalších téměř devět miliard korun poskytne formou úvěru Evropská investiční banka.

2. 2. 2005 (střed)

EUR, 1	30.080
Kanada, 1	18.655
Slovensko, 100	78.909
USA, 1	23.028

Kultura

Vlastislav Hofman, kubista nejtvrdošijnější

V pražském Obecním domě byla 15. prosince zahájena výstava představující urbanistu a všestranného výtvarníka Vlastislava Hofmana (1884-1964). Hofman je některými odborníky považován za zakladatele kubismu v architektuře, dochovalo se však pouze pár staveb v Praze – Jiráskův a Štefanův most, lávky na Slovanský a Dětský ostrov a část Dáblického hřbitova. Spolu s Václavem Špálou, se kterým sdílel atelier, byl členem skupiny Tvrdošijní a od roku 1918 se zúčastňoval všech jejích akcí. Po setkání s režisérem K. H. Hilarem se začal věnovat scénografii - vytvořil téměř 300 jevištních návrhů, z nichž více než 200 bylo pro Národní divadlo v Praze, a je považován za zakladatele moderní české scénografie. Zabýval se také grafikou a ilustrací, významný je jeho cyklus kreseb inspirovaný dílem F. M. Dostojevského, ilustrace Zářivých hlubin bratří Čapků a knižní obaly. Na výstavě jsou k vidění také jím navržené uměleckořemeslné předměty. Hofman byl velkým stoupencem kubismu, později ho ovlivnil německý expresionismus a od poloviny 20. let se

příkláněl k purismu a konstruktivismu. Výstava potrvá do 27. února.

Česko už podruhé hledá pěveckou SuperStar

Nedělní večer 9. ledna přilákal k televizním obrazovkám přes 2,5 milionů diváků. Nova odvysílala první díl druhé řady oblíbené soutěže Česko hledá SuperStar. V padesátiminutovém sestřihu představila porotu, osudy některých účastníků loňské Superstar a první z konkurzu letošního klání. Jeden z nových porotců Eduard Klezla rozdával své verdikty nekompromisně, ale mile a s úsměvem. V jednu chvíli mezi porotci padla na jeho adresu i přezdívka Smrt. Předsedu poroty Michala Horáčka první sestřih nepředstavil zdaleka tak sarkastického jako byl jeho předchůdce Ondřej Hejma. Zájem o soutěž je letos více než dvojnásobný, zkusit štěstí se rozhodlo přes osm tisíc uchazečů. Do finále jich může postoupit dvanáct namísto minulé desítky. Vítěze se diváci dočkají na konci letošního června.

Plzeň hostí festival

Járy Cimrmana

Představením Cimrman v říši hudby začal 24. ledna v plzeňském Divadle Miroslava Horníčka festival Járy Cimrmana a Plzeň. V příštích dvou týdnech zde diváci budou moci zhlédnout všech 14 inscenací pražského Divadla Járy Cimrmana. Festival zakončí 10. února hra Afrika aneb Češi mezi lidožravci. "Téměř všechna představení jsou již vyprodána, největší zájem mají diváci o nejnovější hru Afrika. Je to poprvé, co se tento divadelní soubor rozhodl hrát 14 dnů v kuse všechny hry najednou a v jednom městě, navíc mimo Prahu," řekl pro Lidové no-

viny manažer divadla Václav Kotek. Součástí festivalu jsou také tři filmy, které s Járou Cimrmanem souvisejí. Rozpuštěný a vypuštěná, Jára Cimrman ležící, spící a Nejistá sezóna.

Sport

Česká hokejová dvacítká má bronz z MS

Čeští hokejisté do 20 let získali na juniorském mistrovství světa ve Spojených státech bronzové medaile. V utkání o třetí místo se střetli s domácím celkem a stejně jako v základní skupině dokázali zvítězit. Ve finále porazili Kanadčané Rusy, Slováci skončili sedmí. Ve svém úvodním utkání museli čeští reprezentanti překonávat houževnatý odpor soupeře, ale nakonec si připsali povinné vítězství nad Běloruskem 7:2. V dalším zápase ale nestačili na favorizované Rusko a prohráli 1:4. Hlavní vinu po zápase připisovali častým vyložením, při kterých soupeř skóroval dvakrát během první třetiny. Český tým se tak dostal do složité situace, kdy musel zvítězit proti Švýcarsku, chtěl-li pomýšlet na čtvrtfinále. I díky gólu nejmladšího hráče turnaje, šestnáctiletého Michaela Frolika, se jim to podařilo (5:2). Právě jeho gól patřil k nejhezčím na šampionátu. V závěrečném utkání základní skupiny dokázal český výběr porazit domácí Američany 3:1. Ve čtvrtfinále čekalo na český tým Finsko, přes které si Češi našli cestu do semifinále. Utkáni definitivně rozhodli až ve třetí třetině, kdy vstřelili dva góly a zápas vyhráli 3:0. V semifinále však narazili na favorita turnaje - Kanadu. Možná i kvůli přehnanému respektu nestačili na pozdější mistry světa (1:3) a museli se

spokojit s účastí v utkání o třetí místo, ve kterém opět změřili síly s USA. I tentokrát z něho vyšli vítězně, i když se rozhodovalo až v prodloužení. Díky výhře 3:2 se tak mohou radovat ze svého bronzového úspěchu.

Českým sportovcem roku 2004 se stal olympijský vítěz Roman Šebrle

Desetibojař Roman Šebrle podle očekávání zvítězil získkem 99% bodů v novinářské anketě Sportovec roku 2004. Ve druhém kole pro něj hlasovalo 195 žurnalistů z 212 členů Klubu sportovních novinářů. Slavnostní vyhlášení proběhlo 18. prosince v pražském hotelu Hilton. Šebrlemu předal Korunu pro krále českého sportu prezident republiky Václav Klaus. Na stříbrné pozici se umístil nejlepší střelec loňského fotbalového Eura v Portugalsku Milan Baroš. Výškař Jaroslav Baba, bronzový medailista z Atén, skončil třetí. Sportovec ČR roku 2003 - fotbalista Pavel Nedvěd - byl čtvrtý. Tricetiletý Šebrle se stal i sportovní hvězdou České televize. Olympijský vítěz a halový mistr světa vyhrál loni dvě další tuzemské ankety, je nejlepším armádním sportovcem a atletem roku. V říjnu převzal od prezidenta republiky státní vyznamenání - Medaili Za zásluhy. Mezi sportovní legendy se zařadil trenér českých hokejistů Ivan Hlinka, který v srpnu loňského roku zemřel po auto-nehodě. In memoriam mu byla udělena Cena Emila Zátopky. Nejlepší juniorkou roku se stala střelkyně Lenka Hyková. Mezi sportovními kolektivy zvítězili čeští fotbalisté, kteří získali bronz na evropském šampionátu. Na druhém místě v této kategorii se umístili veslaři David

Jirka, Jakub Hanák, Tomáš Karas a David Kopriva, kteří získali stříbro v olympijském kanálu. Třetí skončili čeští hokejisté.

Skokan Janda i běžkař

Bauer vyhráli závod

Světového poháru

České lyžování prožilo snový víkend 22. a 23. ledna 2005. Skokan na lyžích Jakub Janda poprvé v kariéře zvítězil ve Světovém poháru. Po sobotním druhém místě za suverénem letošní sezóny Finem Janne Ahonenem dokázal nedělní závod v německém Titisee - Neustadtu vyhrát. V obou kolech předvedl suverénně nejdelší skok a s přehledem porazil druhého Poláka Malysze. Janda získal pro český skok na lyžích první vítězství ve Světovém poháru po 11 letech. Naposledy se z vítězství radoval Jaroslav Sakala v lednu 1994.

Další výrazný úspěch pro české barvy přivezl z italského Pragelatu běžec na lyžích Lukáš Bauer. V cíli třicetkilometrového skiatlonového závodu měl více sil než Švéd Mathias Fredrikson a podruhé v životě dokázal v největší světové konkurenci zvítězit. Bauer využil vyrovnanosti obou svých běžec-kých stylů a před blížícím se mistrovstvím světa potvrdil rostoucí formu.

Kateřina Neumannová si v sobotu na 15 kilometrech skiatlonu doběhla pro druhé místo. Vzhledem k neúčasti Bjorgenové a Smigunové, prvních dvou závodnic celkového bodování SP, startovala Neumannová v roli favoritky. Na všech mezičasech byla první, ale ve finiši podlehla Norce Steiraové.



CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Ve Vatikánu bylo vydáno nové martyrologium

Nové vydání seznamu světců a blahoslavených osob "Martyrologium Romanum", které bylo zveřejněno ve Vatikánu, obsahuje 7 tisíc jmen. Kongregace pro blahorečení a svatořečení prezentovala jeho nové vydání v souvislosti s výročním konstituce 2. vatikánského koncilu "Sacrosanctum Concilium" (O posvátné liturgii, 4.12.1963). Předchozí edice martyrologia byla vydána v roce 2001 a byla prvním oficiálním seznamem svatořečených a blahorečených osob, který byl zveřejněn po 2. vatikánském koncilu. Nové "Martyrologium Romanum" obsahuje navíc 117 jmen osob svatořečených a blahorečených v období let 2001 až 2004. Na žádost České biskupské konference schválila Kongregace pro blahorečení a svatořečení doatek pro české a moravské diecéze "Proprium seu Appendix Martyrologii pro dioecibus Bohemiae et Moraviae", který obsahuje seznam svátků světců slavených v našich diecézích.

Papežská ročenka 2005

Annuario Pontificio 2005 bylo zveřejněno ve Vatikánu v pondělí 31.ledna 2005. Papežská ročenka informuje mj. o vytvoření 10 nových biskupství, 6 metropolitních sídel a o jmenování 171 biskupů v průběhu roku 2004. Celosvětové statistiky vycházející z údajů získaných v roce 2003 ukazují, že oproti předcházejícímu roku vzrostl celkový počet katolíků o 15 milionů. Celkem jich tak na světě žije 1 miliarda 86 milionů. Necelá polovina (49,8 %) katolických křesťanů obývá americký kontinent, 25,8 % jich žije v Evropě, 13,2 % v Africe, 10,4 % v Asii a 0,8 % v Oceánii. V katolické církvi působí 405.450 kněží (z čehož je 268.041 diecézních). Přestože oproti předchozímu roku počet kněží vzrostl, celosvětově poklesl počet seminaristů. Z celkem 112.373 bohoslovců jich je přes 37 tisíc v amerických seminářích a téměř 28 tisíc studuje v Asii. V Evropě je oproti tomu dnes pouze 24.387 seminaristů, což je pouze o 2,5 tisíce více než v Africe.

První relikviář s ostatky Matky Terezy je v hospici na Svatém Kopečku

Arcibiskup Jan Graubner navštívil v sobotu 29.ledna 2005 hospic na Svatém Kopečku u Olomouce, aby zde při mši požehnal nově instalovanou sochu Panny Marie a relikviář s ostatky Matky Terezy. Bronzový relikviář s ostatky (vlasy) Matky Terezy, která je symbolem a příkladem péče o trpící a umírající i v olomouckém hospici, znázorňuje andělská křídla. Je stejně jako ostatní mobiliář kaple v hospici dílem akademického sochaře Otmaru Olivy z Velehradu. Ostatky Matky Terezy, které jsou první v České republice, přivezl na žádost ředitele Arcidiecézní charity Olomouc Václava Kepřta z Říma prof.ThDr. Jaroslav Němec. Instalaci sochy Panny Marie, která je kopií gotické sochy z Kyjova, a relikviáře byla dokončena výzdoba kaple, která byla slavnostně vysvěcena 11.prosince 2003. Hospic na Svatém Kopečku byl otevřen v listopadu 2003. Za dobu jeho činnosti v něm lékaři a sestry pečovali o 640 klientů - převážně s onkologickou diagnózou. Podle ČBK

Setkání českých kněží z USA a Kanady

V týdnu od 24. do 28.ledna 2005 proběhlo v Orange v Californii výroční setkání českých kněží, kteří se starají o duchovní správu našich krajanů ve Spojených státech a v Kanadě, s Otcem biskupem Petrem Esterkou. Tato výroční schůze se letos konala již počtvrté. Jednotlivé České misie byly zastoupeny svými duchovními správci. Otec biskup Petr Esterka je duchovním správcem misí v Los Angeles, San Diegu a San Franciscu, a má stálého pomocníka Otce Norberta Nawratha, který sídlí při polském pastoračním středisku papeže Jana Pavla II. v Orange, kde též pracuje pro polskou komunitu a současně se stará o české krajany, zvláště, když Otec biskup je na pastoračních cestách ve světě. Misie z New Yorku byla zastoupena Otcem Antonínem Kocurkem, misie z Chicaga Otcem Dušanem Hladíkem a misie z kanadského Toronta Otcem Liborem Švorčíkem. Duchovní správce jednotlivých misí podali přehled o činnosti těchto misí za uplynulý rok, o průběhu českých bohoslužeb, o udělování svátostí a další náboženské a kulturní činnosti. Tyto údaje budou sloužit Otcí biskupovi jako podklady pro letošní návštěvu ad limina v Římě, kde bude podávat souhrnnou zprávu o náboženském životě našich krajanů žijících v zahraničí Svatému otci. Všeobecně bylo konstatováno, že život jednotlivých misí se všude zdárně rozvíjí a za uplynulý rok se udělal velký krok vpřed. Misie v Kanadě má být v nejbližších dnech posílena o nového kněze, který by spolupracoval s Otcem Švorčíkem a společně na dálku by se postarali i o duchovní správu v Montrealu a občasně návštěvy západních oblastí Kanady. Jednání se dále zaměřilo na otázky pastorační různých krajanů skupin, ať už z okruhu tzv. starousedlíků nebo dřívějších exulantů, tak i nové generace, která přichází do těchto krajů v posledních letech. Společně se probíraly dokumenty Svatého otce k této problematice, kde je zvláště zdůrazněno, aby věřící pomáhali nově příchozím v rychlém začlenění do nové společnosti i do jednotlivých misí a aby pomáhali těm, kteří přicházejí z domova, kde léta probíhala ateistická výchova, nacházet cestu k Bohu a k Ježíši Kristu. Celá konference probíhala v krásném prostředí mateřského domu sester sv. Josefa v Orange. Kněží spolu s Otcem biskupem denně sloužili mši svatou a modlili se církevní hodinky. Společně pak navštívili famost sv.Norberta, kde působí Otec biskup i polské centrum, kde bývají pravidelně české mše svaté. Nezapomenutelným zážitkem byla i návštěva historické misie sv.Jana Kapistránského v Orange a návštěva San Diega, kde se též konají měsíční české mše svaté. Na závěr setkání se hovořilo o plánech činnosti jednotlivých misí pro tento rok a Otec biskup též informoval o práci českých misionářů v Austrálii a evropských zemích. V neposlední řadě byl zdůrazněn význam českého katolického tisku v Americe a také důležitá role věstníků jednotlivých misí, díky kterým mohou misionáři oslovit široký okruh věřících, kteří se běžně do misijních středisek nedostanou. Otec biskup jednotlivým věřícím prostřednictvím jejich duchovních správců vzkázal srdečné pozdravy a na dálku všem udělil své apoštolské požehnání.

Návštěva Otce biskupa Petra Esterky v západní Kanadě



Biskup Petr Esterka s krajany na večeři v Bavaria Schnitzel House v New Westminsteru

V sobotu 18.prosince 2004 navštívil naši diasporu v západní Kanadě náš Otec biskup Petr Esterka. Přiletěl k nám z teplé Kalifornie poprvé jako náš český biskup. I když to bylo těsně před vánočními svátky, tak se nás přece jenom sešlo na 60 našich krajanů do New Westminsteru, B.C., kde Otec biskup sloužil pro nás českou mši svatou v kostele sv. Cyrila a Metoděje. Mši svatou jsme doprovázeli zpěvem mariánských a adventních písní a nakonec všichni zazpívali již vánoční radostné "Narodil se Kristus Pán." Náš zpěv doprovázela na varhanách vždy ochotná paní Železná. Ve svém kázání Otec biskup zvláště zdůrazňoval důležitost komunikace mezi manžely. Svým typickým a bodrým přednesem si získal naše krajany, kteří tak velice potřebují slova útěchy a povzbuzení. Též přečetl jmenný seznam zemřelých kněží, kteří vynaložili velké úsilí k udržení naší diaspory a rovněž připomněl ostatní naše zemřelé krajany a za všechny jsme se pomodlili.

Po mši svaté jsme se sešli ve farní hale, kde naše dámy měly připravené občerstvení, a kde nás Otec biskup nejprve oslovil společně a potom osobně hovořil s jednotlivými krajany.

Současně jsme také poděkovali za podporu a spolupráci místnímu faráři Otci Juraji Kopanickému, bez něhož bychom nebyli schopni něco takového zorganizovat. Při té příležitosti jsme se dověděli, že Otec Juraj má právě narozeniny, a tak jsme s Otcem biskupem zazpívali "happy birthday" a "Aby nás Pan Bůh miloval." Bylo to velice srdečné. Potom se krajané rozešli do svých domovů, ale naše malá skupina pozvala ještě Otce biskupa do Bavarian House na večeři, kde jsme ještě dvě hodiny poseděli v družném hovoru.

Příští den v neděli, 19.prosince pan biskup odlétal do Edmontonu, kde v odpoledních hodinách sloužil mši svatou pro tamější naše krajany. Na letiště ve Vancouveru Otce biskupa odvezl pan Jestřáb, kterému jsme zato velmi vděční.

Při rozloučení s Otcem biskupem jsme mu poděkovali a poprosili ho, aby od nás pozdravoval naše krajany v Edmontonu a Calgary. Kéž pastýřská slova našeho Otce biskupa najdou živnou půdu v našich duších a kéž jeho návštěva u nás přinese hojné požehnání pro nás všechny!

Poděkování Otci biskupovi

Milý Otče biskupe,

dovolu mi abych aspoň krátce projevil za nás všechny naše vřelé díky za vaši návštěvu mezi námi. Je to pro nás jedinečný zážitek, poněvadž je to poprvé co k nám přicházíte jako náš biskup, a náš pastýř. Nemusím ani zdůrazňovat, že je to pro nás velkým povzbuzením. Uvědomujeme si, že ačkoli se naše diaspora v západní Kanadě nevyznačuje velkým počtem, přece jenom projevuje určitou životnost, počínaje Otcem Dostálem blahé paměti v šedesátých letech minulého století a dosud žijícím Otcem Šachem a Otcem Svobodou. Jak sám víte, Otec Svoboda pro svůj vysoký věk nemohl pokračovat ve své misijní činnosti u nás. Přesto však i nyní s námi udržuje písemný styk a zasílá nám své biblické komentáře, které používáme při měsíčních setkáních v naší růžencové skupině. Otec Juraj, farář zdejší osady má pro naše potřeby zvláštní pochopení a vychází nám vstříc. Mimo toho, Otec Juraj podporuje snahy laického apoštolátu manželů Muchových z Prahy k našemu duchovnímu obohacení Jsme manželům Muchovým za to velmi vděční a přejeme jim hodně zdraví v jejich apoštolátu a studiích.

A jak to vypadá s naší budoucností? V naší západní Kanadě by bylo potřeba obětavého misionáře, který by působil cílevědomě v našich diasporách, rozmnožil naše řady a tak přispěl k udržení našich národních tradic. Jsme si jisti, že Vaše pastýřské srdce, Otče biskupe, si je vědomo této naléhavé potřeby a netajíme se nadějí, že bude splněna.

Ku konci Vám, Otče biskupe, přejeme hodně duchovních užitků při Vašich cestách za našimi krajany v Edmontonu a Calgary. Budeme v duchu s Vámi v našich modlitbách.

K blížícím se svátkům narození Ježíše Krista Vám, Otče biskupe, přejeme co nejradostnější jejich prožití a hojnost požehnání v novém roce 2005.

Tedy ještě jednou - Otče biskupe - za všechno upřímně Pán Bůh zaplat'!

Jménem krajanů *Jaromír Navrátil*

Řeholním sestrám Albánci věří



Salesiánská misionářka Michaela - Miki Kubičková působí v Albánii. Když přijela do Česka na dovolenou, položili jsme jí několik otázek. Jaký je život dnešní misionářky? Jak vidí zvenčí svou rodnou zemi? Jaký je v Albánii život ve srovnání s poměry u nás?

„Domů se vracívám jednou za rok a na rozdíl od poměrů v Albánii se mi zdá, že se to v Čechách moc nemění, alespoň navenek. Dostává to tady takový ten „západácký“ styl, jaký známe třeba z Itálie. V Albánii je to jiné,“ říká Miki. „Uvědomila jsem si třeba, že když jsem přijela do Albánie, jezdilo se z Tirany do Skadaru za tři až tři a půl hodiny. Dnes se stejná trasa dá projet asi za dvě hodiny... Když to pak porovnám s cestou po dálnici z Brna do Prahy, je to pořád stejné, ne-li horší,“ usmívá se Miki. „Je to asi kvůli tomu, že na pomyslném začátku po pádu komunismu bylo v Albánii všechno velmi zanedbané, a tak je každé, i malé zlepšení vidět.“

Sestrám se věří

„Když vidím karlínskou školu (Dívčí katolická škola, pozn. redakce), vracím se jednak do dob, kdy jsem měla příležitost tady nějaký čas pracovat, zároveň

to ale srovnávám s prostředím, v jakém působím ve Skadaru,“ odpovídá Miki na otázky, co a kde nyní dělá. „V domě máme mateřskou školu pro sto dětí, pak základní školu zatím se šesti třídami, ale v budoucnu otevřeme další dvě, takže to bude do osmé třídy. Potom máme internát pro sedmdesát děvčat, pořádáme kurzy pro kuchaře, šití a jazykové kurzy – angličtinu a italštinu – asi pro 250 mladých. Ted' chceme otevřít střední školu – první ročník gymnázia a pedagogické školy. Studovat na střední škole je velkým snem snad každé holky v Albánii. Přitom rodiče nechťejí dívky do škol pouštět. Jakmile je totiž dívka víc než čtrnáct let, tak se z domu skoro nepohne. Když jde k nám, rodiče to ještě tolerují, protože u nás mohou také bydlet a oni sestrám věří.“

„Proč ale ta přísnost?“ „Nepouštějí je jednak proto, že by je mohl někdo unést, a pak také proto, že v Albánii panuje jiné společenské klima. Například: Jedeme s holkami na výlet do Tirany a některé z nich chtějí, aby s nimi jel jejich bratr, nebo aspoň bratranec, protože když pojedou on, tak je před lidmi všechno v pořádku, pokud by ale jela sama, je ve své vesnici „odepsaná“. V Albánii dívka znamená strašně málo. Dokonce i učitelky v naší škole, kterým je pětadvacet let a nejsou vdané, se musejí ptát rodičů, jestli mohou jít odpoledne na kafe! Když chce ale jít na kafe kluk, tak to doma oznámí a jednoduše jde. Jakmile se dívka vdá, musí se ptát manžela!“

Často se v Albánii stává, u nás nepředstavitelná věc, že otec třeba ve čtrnácti letech dívce oznámí, že ji s někým zasnoubil. Její názor ho nezajímá. V jiných rodinách jí snoubence najde a zepetá se jí jestli ho chce, nebo ne. Ale v některých rodinách to nechají i na mladých lidech samotných. Hodně záleží na rodině.“

Mistři improvizace

„Jaká je v Albánii životní úroveň?“, ptal jsem se dál. „Tak třeba auta začala prakticky jezdit až v roce 1991. Do té doby tam jezdily jen kamiony a občas

autobus. Mocipáni měli pocit, že ten, kdo by vlastnil auto, by si mohl příliš vyskakovat. Autem tak mohli jezdit jen nejvyšší představitelé komunistické moci. Po roce 1991 se ale situace změnila a do země se dostala řada ojetých aut. Obvykle to byla auta, která na západě jezdit už nemohla. Albánci jsou mistři v opravování veškerých věcí, a tak si je dali do kupy – jsou mistři improvizace. Platí to ve všech oborech, třeba i ve zdravotnictví. Těm v podstatě chybí základní vybavení, ale léčit umějí jako lékaři v Čechách. Lékař při vyšetření na nemocného například poklepe a ví všechno. Je to velmi zajímavé. Jedna sestra v Itálii několik let pracovala ve zdravotnictví. V Albánii nemůže vykonávat svou profesi, poněvadž byla zvyklá používat nejrůznější přístroje, které tam nejsou.“

Slavnostní jídlo

„A situace v církvi?“ vyzvídám dál. „V naší komunitě žije celkem osm sester. Máme tam jednu Albánku, které je 86 roků, potom jednu Mexičanku, pak jsem tam já, Češka, zbytek jsou Italky. A situace v církvi? V době komunismu byl nepředstavitelný útlak. Mnohem těžší než tady. Výsledek je ale ten, že například naše albánská sestra ve svých šestaosmdesáti letech má obrovskou vnitřní sílu a jen tak něco ji nepřeválcuje. Jen pro ilustraci: V době, kdy v Albánii skončil komunismus, kupovali lidé jídlo na lístky a na měsíc měli třeba jen kilo masa. Ještě před patnácti lety to bylo třeba tak, že všechna náboženství byla zakázána. V pondělí chodily kontroly a dívaly se do odpadkových košů, jestli tam někdo nevyhodil například skořápky od vajíček. Protože když je vyhodil, znamenalo to, že v neděli měl vajíčka, to znamená, že slavil neděli – mít vajíčka je slavnostní oběd! – a to znamená, že je křesťan...“

Kničky jsou k ničemu

Velký rozdíl je také mezi poměry, které vládou ve městě, na venkově nebo v horách. Je třeba nepředstavitelné,



že mnozí lidé se v horách narodí, žijí, pak zemřou aniž by někdo o nich cokoli věděl – nejsou vedeni v žádných matrikách, před veřejností v podstatě neexistují. Přitom bydlí třicet kilometrů od nás! Lidé jsou tam navíc tak zvyklí žít trvale, do města nechodí. Nemusejí nakupovat, vše co potřebují, si vypěstují nebo vyrobí. Problém vznikne ve chvíli, kdy potřebují lékaře nebo školu, protože tam nic takového neexistuje. Dospělí navíc tvrdí, že školu ani nepotřebují, nechápou proč by měli umět psát, když ni-

kdy nikomu nic psát nebudou, zahalekají z jedné hory na druhou a je to. Nemají doma jedinou knížku. Prý je jim to k ničemu, a proto tvrdí, že i dětem to je k ničemu. Jenže děti už to mnohdy vidí jinak, protože by rády sešly do města, vidí totiž v televizi, která se tam dostane, vidí, že svět je jiný a rádi by se dostali do města. Vědí ale také, že do města, bez toho aby uměli číst a psát tak nemají šanci se dostat. My se proto snažíme tam jezdit a snažíme se rodiče přemlouvat, aby nám ty děti aspoň na léto dali. Ale děti musejí hodně dřít, protože je tam hodně práce v jejich domech a kolem dobytka. Velký problém také představuje voda, protože jí je tam málo a nejbližší zdroj vody je třeba půl hodiny cesty od domu. Jeden člověk třeba nedělá nic jiného než že chodí celý den pro vodu tam a zpět.

Náročné podmínky

„Jak financujete školu, přispívá vám stát?“ „Život tam je skutečně náročný

protože u nás si učitelé vydělají asi 10-15 tisíc lek. Kilo chleba přitom stojí 50-60 lek, kilo ovoce 100 lek, v naší škole platí žáci a studenti 2500 lek na měsíc. To je hrozně málo. U nás prakticky vůbec nejde elektřina, proto musíme mít vlastní generátor a poplatek, který děcka platí, nepokryje ani základní výdaje na jeho provoz. Nafta do agregátu nás přijde na jeden den na 7000 lek. Když ale není elektřina, nemáme ani vodu, přitom bez vody je provoz zařízení, ve kterém žije na 500 lidí, nemožný. Na druhou stranu pro rodiče je to třeba čtvrtina měsíčního platu! A stát? Ten nepřispívá vůbec na nic. Ani od něj nic kromě morální podpory neočekáváme. Vláda se spíše snaží vyždímat peníze z nás a zavádí nejrůznější poplatky, odvody, daně... a zvláště pro nás, pro cizince. Sháníme proto peníze prostřednictvím různých projektů.

Salesiánský magazín 4/2004

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary -Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ MĚSÍČNÍK

HLASATEL

Nejstarší česky psané noviny publikované v Americe,
mající své čtenáře po celých USA i jinde.
Servis nezávislých komentářů, zpravodajství
a informací z ČR a z krajského života.

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:
HLASATEL, 2470 Brunswick Circle, Unit B1

CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area

WERE 1300 AM

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.

Host: Frank Moravec

Sundays 1.00 – 3.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

a v úterý a ve čtvrtek v 9.30 pm

Kostel Panny Marie Lurdské v Clevelandu

Pokračování ze str. 2

V zimě na přelomu let 1918 – 1919 bylo město napadeno silnou chřipkovou epidemií, která si vyžádala celkem 36 lidských životů. Oba kněží se touto nemocí také nakazili při návštěvách nemocných a udělování svátostí. V době, kdy se celý svět radoval nad koncem první světové války, leželi Otec Zlámal a jeho kaplan Otec Dik v nemocnici sv. Alexe a byla jim udělena svátost pomazání nemocných. Farní škola byla zavřena a sestry pomáhaly ošetřovat nemocné po domech a v nemocnici. Kostel zel prázdnotou a mše svaté se nesloužily ani v neděli. Pohřby se konaly přímo z domů na hřbitov. S příchodem jara se však vrátil nový život a zdraví pro všechny a obvyklý běh farnosti byl obnoven.

Je dobré zde ještě připomenout, že Monsignor Zlámal byl také jedním ze signatářů tak zvané „Pittsburské dohody“, ve které bylo ustanoveno, že Slovensko bude mít v nově vzniklé Československé republice autonomní postavení po vzoru jednotlivých států zde v Americe. Když Otec Zlámal žádal prezidenta Tomáše G. Masaryka, jehož podpis je na Pittsburské dohodě na prvním místě o splnění této dohody, dostalo se mu neočekávané odpovědi: „Ten dokument jsem podepsal jako soukromý občan a jako zvolený prezident tím podpisem nejsem vázán.“

Msgr. Zlámalovi ležela na srdci především farní škola. Přičinil se o to, aby k základní škole byla přidána ještě škola střední a v době hospodářské deprese dosáhl toho, že děti z chudobných rodin nemusely platit školné, a tak počet žáků stoupl ze 400 na 1000. Je skoro neuvěřitelné, že Msgr. Zlámal dokázal v době této hospodářské krize postavit další školní budovy, zařídit velkou tělocvičnu, nový klášter pro řeholní sestry a farní budovu, kde byly kanceláře a byty pro kněze. Rozkvět farnosti však utrpěl těžkou ránu, když v její blízkosti v údolí Kingsbury Run byla postavena ocelárna Corrigan-McKinney, jejíž kouř a výpary zamořovaly celé okolí. Nepomohly ani velké organizované protesty obyvatel, neboť v té době ještě nebyly zákony na ochranu životního prostředí



Interiér kostela Panny Marie Lurdské v Clevelandu

dí a také dosud nebyla dostatečná technika na omezení průmyslových exhalací. Na úradech a v soudních síních měly peníze větší vliv než hlasy obyčejných občanů, a tak mnoho farníků, především těch zamožnějších, se začalo stěhovat do jiných částí města a na jejich místa přicházeli Poláci, Italové a Mexičané.

V roce 1954 uspořádali vděční farníci velkolepé oslavy u příležitosti dvou významných jubileí Otce Zlámala. Byly to jeho 75. narozeniny a 50. výročí jeho kněžského svěcení. O šest měsíců později, 24. března 1955 Monsignor Oldřich Zlámal zemřel.

Biskup Mořic Griffin jmenoval 1. května 1955 jeho nástupcem otce Františka Maruna. Za tři týdny po jeho nástupu postihlo farnost veliké neštěstí. V noci 23. května veliký požár zničil třetí poschodí školní budovy a způsobil škodu ve výši \$ 140,000. Obětaví farní však pohotově vybrali na stavební fond \$ 113,00 a spolu s penězi od pojišťovny bylo možné školu nejen obnovit, ale ještě ji rozšířit o 6 nových učeben, postavit novou tělocvičnu a velký společenský sál. Otec Maruna zemřel 27. července 1959. Jeho nástupcem byl jmenován Otec František Habart, který po dvou letech zemřel v nemocnici sv. Alexe 17. srpna 1961.

Otec Jan Anděl nastoupil jako farář 14. září 1961. Zasloužil se o rozsáhlou obnovu celého farního areálu. V roce 1965 nechal vybudovat na severní straně kostela Lurdskou jeskyni – věrnou repliku původní francouzské. Citlivě také provedl liturgickou reformu po druhém vatikánském koncilu, takže z historické výzdoby kostela nebylo nic odstraněno. Po dovršení věku 70 let, podle nových pravidel místní diecéze, 20. ledna 1981 odešel Otec Anděl do penze. Biskup Antonín Pilla jmenoval 13. února 1981 jeho nástupcem Otce Denise Tomczyka a po něm se osmým a pravděpodobně posledním farářem českého původu stal Otec Jakub J. Mašek.

V současné době spravuje farnost Panny Marie Lurdské Otec Miguel Figuera a jemu v kněžských funkcích vypomáhá Otec Tomáš Kowatch, který je zároveň kaplanem v Lake Wood nemocnici. Na žádost zdejších architektů město Cleveland prohlásilo kostel Panny Marie Lurdské pro jeho výjimečnou architektonickou hodnotu za chráněnou historickou památku.

Panno Maria Lurdská, nechť tvůj kostel zůstane vzácným svědkem hlubokého vnitřního života clevelandských Čechů a Slováků minulých století a je zdrojem tvého požehnání a tvé ochrany v budoucnosti.

*Dle dostupných pramenů připravil
Karel J. Chrobák*

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANIZACE CHICAGSKÉ OBLASTI

Vás srdečně zvou na

47. Reprezentační ples, který pořádají v sobotu 19.února 2005

**v Grand Ballroom of Drury Lane
100 Drury Lane, Oak Brook Terrace, Illinois.**



Debutantky pro rok 2005: Zleva: Alena Zidlicky - Sheridan,
Elizabeth Weller - Berwyn, Roxanne Vedral - Cicero, Mandi Barones - Lyons

Cocktails v 6.30 PM - Večeře v 7.00 PM
Uvádění debutantek pro rok 2005 v 8.30 PM
Hudba St. Louis Express 7.00 PM - 12.30 AM
Večerní společenský oblek žádoucí.
Dostatek místa pro parkování.

Vstupné \$ 75.00 za osobu
včetně večeře a všech nápojů a taneční zábavy.

Bližší informace a rezervace Mr. Joseph Borýsek, tel. (708) 562 - 2307



Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking



(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky



Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road

Berwyn, IL 60402

Tel. (708) 795 - 4400

„KARLIN HALL & CLUB“

5304 Fleet Ave, Cleveland, OH

Cechoslovan Vlast Club

Second Sunday of each month
scheduled Meetings

February 13, 2005

March 13, 2005

April 10, 2005

May 8, 2005

From 2:00 P.M. - 5:30 P.M.

Music by: Joe Hanslik Combo

From 3:00 P.M. - 5:30 P.M.

OPEN TO THE PUBLIC

DANCE \$ 3.00 per person

Lunch available if reserved

Contact: Catherine Chlad, president 216-341-6958

George Heysek, recording secretary 440-843-6745

Willing to take new members if willing to join.



*J. Marik
Sons*

Funeral Home of Berwyn

Slouží české komunitě čtyři generace

6507 W. Cermak Road, Berwyn, IL 60402

Phone: (708) 484 - 6310

Barbara Marik Baken - Director

Owned by SCI Illinois Inc.

Společnost pro Vědy a Umění Chicago

srdečně zve své členy a přátele na první
schůzku v novém roce

v pátek 18.února 2005 v 6:30 hod. večer

*v budově MidAmerica Bank
5900 W. Cermak Rd., Cicero.*

Na pořadu je přednáška nazavná

INSIDE THE FILM WORLD

„Stories from the set : Commercials and Movies“

Hostující řečník je pan

K. J. Čapek

free-lance cinematographer and cameraman

Svým osobitým vypravěčským talentem nám
kameraman Čapek přiblíží zákulisí poutavého
filmového světa a doplní světelným obrazy.
Přijďte všichni na tento zajímavý večer přivítat
našeho milého hosta v pátek 18.února.

Dobrovolný dar \$3.00

*Věra Rokničová
jednatelka SVU Chicago*

HLASY NÁRODA

Nezapomeňte na předplatné na rok 2005!

USA: 30.00 USD, Kanada: 40.00 USD

Ostatní cizina: 55.00 USD

Naše adresa:

Hlasy národa, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

Česká Misie v Chicagu

Při kostele Panny Marie Svatohorské
2414 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Misijní dům: 2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Duchovní správce: Rev. Dušan Hladík
Tel. + Fax: 708 - 656 7472 Mobil: 708 - 533 1050

<http://ceskamisie.home.comcast.net>

E-mail: velehradchicago@comcast.net

České mše svaté:

Sobota 6.30 večer - kostel Panny Marie
Neděle 10.30 dopoledne - kaple misijního domu
Čtvrtek, pátek 7.30 večer - kaple misijního domu



Vděčná vzpomínka



Na orla perutích
necht' vzhůru se vznáší,
bratři, váš duch –
vždyť heslem našim
vždy bylo a bude:
„Zdař Bůh!“

*20.ledna letošního roku uplynulo
25 let od doby, kdy se vrátil
do náruče Nebeského Otce
neúnavný protikomunistický bojovník*

Ing. Vladimír Richter

**náčelník Ústředí
Československého Orla v exilu,
zakladatel Župy Svatováclavské
a Jednoty Chicagské**

*V sobotu 5.března 2005 v 6.30 hod. večer
při české mši svaté v kostele
Panny Marie Svatohorské v Ciceru
uctí jeho památku*

vděční bratři a sestry

Orelské jednoty Chicago.

Upřímný dík dobrodincům České misie

Milí přátelé a naši dobrodinci. 40. dne po narození Páně jsme oslavili svátek Ježíšova obětování v chrámě a pomalu se nám začínají prodlužovat zimní dny dle starého přísloví: „Na hromnice o hodinu více.“ I když je kolem mráz a budova naší Misie je oblečená do bílého sněhového hávu, uvnitř panuje stále čilý pracovní ruch. S radostí Vás můžeme informovat, že práce dál úspěšně pokračují podle plánu. První dvě místnosti v podkroví začínají nabývat finální podobu, v měsíci lednu jsme také provedli první etapu vodoinstalačních prací. Rozvody teplé a studené vody, jakož i odpady do kanalizace provedla místní česká firma pana Ronalda Krčka. Souběžně probíhají elektroinstalační práce v jednotlivých místnostech, tak jak jsou opravovány. Tyto práce provádí opět česká firma pana Jiřího Zahradníka. V minulých dnech jsme též obdrželi všechny chladicí agregáty pro Air condition do celého domu, které budou postupně namontovány do příslušných místností a to tak, že venku bude vždy jeden kompresor pro tři místnosti, kde uvnitř budou jednotlivé chladicí radiátory. V měsíci únoru plánujeme provést první etapu teplovodního ústředního vytápění. Práce i materiál za uplanulý měsíc nás stály \$ 34.800,-. Tyto náklady se prozatím daří financovat z Vašich šlechetných darů. Chtěl bych Vám všem, naši milí dobrodinci, touto cestou znovu co nejsrdečněji poděkovat a vyslovit upřímné

Pán Bůh zaplat'. Bez Vaší pomoci bychom nemohli opravu Misijního domu realizovat. V nejbližších dnech před námi však stojí další velká vydání, především při nákupu kotlů a radiátorů pro ústřední topení a následně zaplacení práce na rozvodu topení v domě. Předběžný rozpočet činí asi \$ 30.000,-. Finanční hotovost na našem účtu se však povážlivě zmenšila a tak Vás opět prosíme o pomoc. Toto období je pro nás, co do vydání skutečně kritické a pokud se je podaří překonat, budou ty největší položky skutečně za námi. Spoléháme opět na otevřenou ruku našich přátel a dobrodinců, abychom si nemuseli peníze vypůjčovat. Jsme opravdu vděční za jakýkoli i malý dar a tak jako dosud Vám každý dar potvrdíme písemně, abyste si jej mohli odečít od daní a dary nad \$ 100,- opět zveřejníme v Hlasech národa. Tak, jako minule, i dnes Vás prosíme, abyste o naší činnosti informovali své přátele a známé a poprosili i je o pomoc. Za jakoukoli podporu finanční a nebo vykonanou práci pro Misijní dům budeme všem nesmírně vděční.

Denně pamatuji na všechny dobrodince ve svých modlitbách a pravidelně za všechny obětuji mše svaté. Z celého srdce Vám i Vaším rodinám žehnám

Váš v Kristu

Fr. Dušan Hladík

Na opravy přispěli následujícími dary:

\$ 1000,00	\$ 300,00	\$ 101,00
Česká síň Karlín, Cleveland OH	SPARTA A.B.A. Chicago	Czech Cultural Center, Houston TX
Osada sv. Jana Nepomuckého, Cleveland OH	Divadelní společnost DECH	
Osada Panny Marie Lurdské, Cleveland OH	Cyril a Anne Příkazský	\$ 100,00
Osada sv. Prokopa, Cleveland OH	Nejmenovaný dárc	Moravská Kulturní Společnost Chicago
Osada sv. Václava, Maple Heights, OH	Tomáš Hruboš	Marie Minaříková
Rev. Dušan Hladík	\$ 250,00	Jožka Fano
	Marianne Chybík	Georgia M. Jencik
	Karel Chrobák	Rosalie Bobal
	\$ 200,00	Marie Dvorský
	Ludvík Pospíchal	Frank a Camellia Menšík
	Michael Mahdal	Hyacint E. Harna
	Anna Švehla	Charles D. Sázavský
	Jerry a Anna Liscak	Jana Palubova
	Edward Vedral	Otilie Zolman
\$ 500,00	\$ 150,00	Dr. Alexander Schirger
Most Rev. Daniel W. Kučera O.S.B.	Joseph Příkazský	Jana Galos
Joseph Jakubiček	Marta Rathán	Marie Kohoutek
Joseph a Myra Ann Voves	Vence Zolman	
	Nejmenovaný dárc	

*Těmto dárcům i všem ostatním
vyslovujeme ještě jednou
upřímné Pán Bůh zaplat'!*



Svatý František Saleský

V době velkého odpadu od víry obnovil ženevský biskup a učitel Církve sv. František Saleský v celé oblasti katolickou víru. Použil k tomu cíli také tzv. Kontroverzní spisy, ve kterých na základě Lutherových citátů poukázal na vlastní pozadí církevního rozkolu, způsobeného tzv. reformací. Uvedená ukázka, týkající se Lutherových útoků na mši svatou, je z II. dílu těchto spisů, sv. 11, s. 310 a 315 německého vydání.

„Strašlivý počátek Lutherových herezí“

Dva z nesčetných příkladů ukazují, jak velký byl duch Lutherovy svévole a neústupnosti. Tak říká o mši: „Co máme říct o Kánonu a autoritě Otců? Já (Luther) odpovídám za prvé: Když není co říct, je jistější všechno popřít než se hlásit ke mši“ (Jena II, 296). Tento odporný a strašlivý počátek Lutherových herezí nechává bez odpovědi otázku po příčině takové nenávisti. Přivedlo k tomu Luthera nebeské vnuknutí nějakého anděla nebo dokonce samotného Boha, aby proklínal mši stakovou nenávistí? Nikoliv, spíše je přirozené, že to byl ďábel, výtečný a opravdový učitel takové Lutherovy zatrpklosti vůči mši; v jeho slovu se zapřísahal. Kdo tomu uvěří? Nikdo, opravdu nikdo by tomu neuvěřil, kdyby to neřekl sám Luther. Proto ať sám podá bez ostychu zprávu, koho to měl od počátku za učitele, že se mu zachtělo zničit mši. Protože i v našem právu je zakotveno, že musí být prozkoumán původ a počátek každé věci. V knize O pokoutní mši a kněžovském svěcení (Wi VII, 207) ujišťuje nikoliv mimochodem, ale ex professo obšírně, že se mu o půlnoci zjevil Satan a uvedl mu pět důvodů vyšperkovaných různými obrazy, proč zcela opovrhne a zatracuje mši a kněžské svěcení. Ani námitka, kterou si Luther sám učinil, že ďábel je lhář, kterému se nesmí věřit, ho nepřesvědčila o tom, že se nemá dát strhnout ďáblými argumenty, jejichž sílu a elán v disputacích tak velkolepě vyzvedával. Obrátil se ke katolíkům a řekl: „Kdybyste museli snést ďáblový úder a vyslechnout jeho důkazy, přestali byste zpívat obehnanou písničku Církve. Satan totiž v jediném okamžiku překryl celého Ducha hrůzou a temnotami.“ Aby pak na místě ďábla ospravedlnil svou námitku a odpověděl na ni, pokouší se nejrůznějšími způsoby dokázat, že ďábel někdy učí také pravdě a lze tak, že lež překrývá pravdou. Luther říká: „Veden Božím zákonem vyznávám před ďáblem, že jsem zhřešil a že jsem odsouzen jako Jidáš; ale já se obracím s Petrem na Krista a dívám se na jeho nesmírnou dobrotu a jeho zásluhy. On odsoudí všechno strašlivé odsouzení. Jedním slovem,“ a to je Lutherův závěr, „jsme osvobozeni od pokoutních mší a od biskupského svěcení.“



Svatý František Saleský, biskup a učitel církve (1567 - 1622)

To je výstižné, opravdu výstižné, vy mužové, kteří máte srdce, slyšeli jsme to na vlastní uši a viděli na vlastní oči. Hle, to je ona slavná protestantská svoboda, kterou Luther převedl svým příkladem na ostatní heretiky naší doby. Luther říká: „Jsme osvobozeni,“ ale nikoliv skrze svobodu Ježíše Krista, kterou získal svou drahocennou krví (Gal 5,1; Sk 20,28), nýbrž svobodou, kterou Lutherovi přinesl Satan z pekla. Dobrý Bože, kdo to kdy slyšel? Kdo to může vyslechnout bez hrůzy? Kdo může být svědkem toho, co prohlašuje, a nedát se do pláče? A přesto je tolik lidí, kteří se chlubí tak strašnými, odpornými a protikladnými výroky, které pocházejí z pekla a jejichž původcem je ďábel. My katolíci se držíme Krista a odporujeme Satanu a jeho nauce. Ať se tedy Luther se svými přívrženci chlubí, jak chce, že přijal svou nauku proti mši od Satana; my budeme vždy poslouchat Apoštola, který mluví o stejném tajemství, ale zcela jinak než Luther: Co jsem přijal od Pána, to vám i předávám (I Kor 11,23). A tak na závěr vypálíme všem, kteří následují Luthera, ono pravdivé a potupné znamení, které pochází od Luthera a které nikdo nesmí zesměšňovat: Máte za otce ďábla (Jan 8,44).

Ukrutná pohroma v Indonésii aneb „Zlý sen“



Pohádkové pláže na ostrově Phuket na Thailandu

Co znamená „Tsunami“ nám bylo skoro až do dnešní doby neznámé. Neznali jsme to slovo i přesto, že již v roce 1755 Portugalsko, jedna z velmi katolických zemí, bylo postiženo velkým zemětřesením a potom Tsunami a její vysoké přívalové vlny vytvořené podmořským zemětřesením se přehnaly přes hlavní město Portugalska Lisabon a nakonec ještě velký požár zničil v městě co zbylo, a kde tehdy kolem 100 tisíc lidí přišlo o život. Byla to přírodní katastrofa anebo upozornění od Boha, aby lidé byli lepší?

Uběhla tři století a o Tsunami jsme již více neslyšeli. Byl to jen zlý sen. Kdo by se nadál, že se něco podobného stane právě nyní ve vzdálené Indonésii, omývané Indickým oceánem. Vždyť tam žijí mírumilovní lidé různých vyznání – muslimové, hinduisté, buddhisté a dokonce i menšina křesťanů a židů.

Je to skutečně neuvěřitelné, že se něco takového mohlo stát, aby takové neštěstí postihlo Srí Lanku, Sumatru, Phuket a další místa na jižním cípu Thailandu, kde se v tropickém podnebí střídají jen dvě roční období – léto a doba dešťů.



Domorodí rybáři při lovu na Srí Lance

Pohroma postihla i mnoho jiných míst a ostrůvků v Indickém oceánu. Všechno to přišlo bez ohlášení a varování. Po obrovském výbuchu a zemětřesení mořského dna se přílivové vlny Tsunami vysoké několik desítek metru převálily přes rybářské vesničky a zničily i moderní hotely a bungalovy postavené v posledních letech přímo na plážích pro pohodlí turistů, jejichž přítomnost poskytl zaměstnání i peníze jinak chudému obyvatelstvu.

Pro velkou vzdálenost asi většina z nás neměla možnost se nikdy do těchto končin podívat a shlédnout krasu tohoto odlehklého koutu světa. Chudé, ale krásné a klidné rybářské vesničky působily opravdu kouzelně. Blízko moře si vesele a spokojeně hrály děti a nabízely turistům ryby, které právě nachytaly. Kdo by mohl odolat takové kráse a tak milým dětem?



Květa Gregorová-Schlosbergová mezi domorodými děvčaty na Srí Lance při své „Cestě kolem světa“. Poskytl redakci snímky z doby před katastrofou, které ukazují dřívější „božský klid“ nyní tak postižených a zničených míst.

A v jediném dni bylo všemu konec. Zhoubný Tsunami zničil tak krásná místa a připravil o život tak milé děti a jejich rodiče a řadu turistů a rekreatantů. Okolo 220,000 lidí a dětí přišlo při této tragedii o život. Vysoké vlny Tsunami zničily všechno, co jim přišlo do cesty. Malé rybářské bárky, mosty, které spojovaly jednotlivá místa, bungalovy na plážích. Mnoho dětí a jejich rodiče, kteří byli právě na plážích nebo jen blízko u moře, závodili o život s blížícími se vlnami Tsunami. Ale jen několik jich bylo rychlejší a jako zázrakem si zachránili život. Těžko se dá vysvětlit, že zvířata, která žila v tomto postiženém kraji se zachránila a včas se dostala do bezpečí. Patrně je předem varoval nějaký vrozený instinkt, který dostala od Boha.

Život je krásný, ale mnohokrát velmi krátký. Někdy je jen jako sen. Hlavně aby to nebyl „zlý sen“, aby, když se probudíme, sluníčko svítilo jako včera, aby víra zůstala mi celá a já nemusel se ptát, proč se ta pohroma stala, proč to ta voda vzala.

Lubomír Hromádka

Medjugorje je pokračováním Fatimy

V říjnu 2004 uveřejnil list Avvenire, který je deníkem italské biskupské konference, dva články o poutním místě Medjugorje, které vrhají na toto místo pozitivní světlo. V jednom z nich se hovoří o tom, že italští vojáci, kteří patří k jednotkám OSN v Sarajevu, vykonali pouť ke Královně míru do Medjugorje, aby ji poděkovali za ochranu, jakou jim poskytovala během jejich mírové mise v Bosně. Článek však dodává, že pouť měla soukromý charakter, aby nedošlo k „neprozřetelnému vyslovení soudu o událostech v Medjugorje“.

V druhém článku z 15. října vypráví profesor Alexander Fo, synovec známého spisovatele Daria Fo a profesor latinské literatury na univerzitě v Sieně, v celostránkovém rozhovoru o svém obrácení díky návštěvě v Medjugorje: „Tři dny v Medjugorje mi propůjčily novou tichou jistotu a zcela jinou niternost. Jsem první, kdo žasne nad takovým obrácením priorit (a který se ptá, jak dlouho to může trvat). Jako důležité a nezbytné se mi jeví uvést se do souladu s tím, co je Boží.“

To, že oficiální časopis biskupské konference věnuje tolik místa Medjugorje, jeví se nám jako nikoliv nevýznamné. Proto se PUR-Magazin obrátil na biskupa Pavla Hnilicu, dávného papežova přítele, který po útěku ze Slovenska žije nyní v Římě, s dotazem, jak se vlastně Jan Pavel II. staví k Medjugorje. Rozhovor vede Marie Czerninová.

Pane biskupe, vy jste žil dlouho v blízkosti papeže Jana Pavla II. a mohl jste s ním sdílet také zcela osobní názory, mimo jiné mohl jste ho bezprostředně po atentátu navštívit v klinice Gemelli. Mohl jste hovořit s papežem také o událostech v Medjugorje?

Když jsem obědval s Janem Pavlem II. v roce 1984 v Castel Gandolfo a vyprávěl jsem mu, jak jsem 24. března toho roku načekaným způsobem mohl v katedrále Nanebevzetí Panny Marie v Kremle zasvětit Rusko jejímu Neposkvrněnému srdci, tak jak si to přála Matka Boží ve Fatimě, řekl s velkým pohnutím: „To tě tam zavedla Matka Boží za ruku!“ a já jsem odpověděl: „Nikoliv, Svatý Ot-

če, ona mě tam na rukou donesla.“ Nato se mě zeptal, co soudím o Medjugorje a zda jsem tam již byl. Odpověděl jsem: „Ne. Vatikán mi to sice nezakázal. Ale odrazuje mě od toho.“ Tu se na mě papež podíval zcela rozhodně a řekl: „Jdi do Medjugorje stejně inkognito, jako jsi byl inkognito v Moskvě.“ Tím způsobem mi sice papež nedal oficiální povolení, ale našel řešení. Pak odešel do své pracovny a přinesl knihu, kterou o Medjugorje napsal René Lurentin. Vyzval mě, abych si z toho něco přečetl, a poukázal na to, že poselství z Medjugorje mají jasný vztah k Fatimě. „Podívej se, Medjugorje je pokračováním fatimských poselství. Matka Boží se zjevuje v komunistické zemi právě kvůli problémům, které přicházejí z Ruska,“ řekl papež, který již tehdy viděl své poslání v tom, prosadit fatimské poselství ve svém pontifikátu. Proto ihned chápal tento vztah.

Jel jsem tedy čtyřikrát inkognito do Medjugorje, ale tehdejší biskup v Mostaru Mons. Pavao Žanič mi napsal dopis, ve kterém mě vyzval, abych už do Medjugorje nechodil, jinak že to napíše papeži. Někdo ho musel o mém pobytu informovat, jenže já jsem neměl proč se

bát Svatého otce.

Měl jste ještě další příležitost hovořit s papežem o Medjugorje?

Ano, podruhé, vzpomínám si na to přesně, bylo to 1. srpna 1988. Lékařská komise z Milána tehdy vyšetřovala vizi-onáře a přišla k papeži do Castel Gandolfo. Jeden z lékařů poukázal na to, že jim biskup diecéze Mostar působil těžkosti. Papež na to řekl: „Jelikož je biskupem této oblasti, je třeba ho poslouchat.“ Pak zvážněl a dodal: „Bude však muset před Božím soudem skládat účty z toho, zda jednal správně.“ Pak se v zamýšlení drahoun chvíli odmlčel a řekl. „Svět dnes ztratil smysl pro nadpřirozeno, a tedy i pro Boha. Ale mnozí tento smysl nacházejí právě v Medjugorje modlitbou, postem a svátostmi.“ To bylo nejkrásnější a velmi explicitní svědectví pro Medjugorje. To na mě velice zapůsobilo, protože komise, která vizionáře vyšetřovala, tehdy prohlásila: „Non constat de supernaturalitate.“ (Není možno potvrdit nadpřirozený charakter.) Papež však již dávno rozpoznal, že se v Medjugorje dějí nadpřirozené věci. Papež se mohl z vyprávění různých lidí přesvědčit, že na tomto místě dochází k setkání s Bohem.



Papež Pavel VI., biskup Pavol Hnilica a sestra Lucie

Nemůže tomu být tak, že to, co se děje v Medjugorje, je prostě jen smyšlenka a dříve nebo později vyjde najevo, že se svět stal obětí velkého podvodu?

Před několika lety bylo velké setkání mládeže v Marienfriedu, na které jsem byl pozván. Tehdy se mě jeden novinář zeptal: „Pane biskupe, nemyslíte si, že všechno to, co se děje v Medjugorje, pochází od ďábla?“ Odpověděl jsem mu: „Já jsem jezuita. Svatý Ignác nás naučil, jak máme rozeznávat duchy. Každá událost může mít tři příčiny. Lidskou, božskou nebo ďábelskou.“ Musel mi nakonec dát za pravdu, že všechno to, co se děje v Medjugorje, je lidsky nevysvětlitelné, totiž to, že Medjugorje přitahuje zcela normální mladé lidi a tolik tisíc poutníků, kteří sem proudí rok co rok, aby se smířili s Bohem. Medjugorje bylo nazváno zpovědnice světa. Co se děje ve zpovědi? Kněz osvobozuje člověka od hříchu a od ďábla. Pak jsem novináři odpověděl: „Jistě, satan může dělat mnoho, ale jedno dělat zcela jistě nemůže: Může snad posílat lidi ke zpovědi, aby se od něho vysvobodili?“ Novinář se musel zasmát a pochopil, co jsem měl na mysli. Jediným důvodem, který zbývá, je tedy Bůh! O tomto rozhovoru jsem také vyprávěl Svatému otci.

Jak je možno shrnout poselství z Medjugorje do několika vět? Je zde nějaký rozdíl mezi těmito poselstvími a poselstvími z Lurd a Fatimy?

Na všech těchto třech poutních místech zve Panny Maria k pokání, lítosti a k modlitbě. V tom jsou všechna tři místa zjevení shodná. Rozdíl je v tom, že poselství v Medjugorje již pokračují 23 let. Tato intenzivní kontinuita nadpřirozených zjevení v posledních letech nezeslábla, takže se zde obracejí i intelektuálové.

Pro některé lidi jsou medjugorská poselství nevěrohodná proto, protože pak vypukla válka a bojovaly mezi sebou různé etnické skupiny. Není to tedy místo míru, ale sváru.

Když v roce 1991 (přesně deset let po prvním poselství: „Mír, mír, a jen mír!“ - pozn. red.) vypukla v Bosně a Hercegovině válka, byl jsem opět na obědě s papežem a on se mě zeptal: „Jak je možno si vykládat medjugorská poselství, když nyní v Bosně panuje válka?“ Řekl jsem tehdy papeži: „Děje se přesně totéž, co ve Fatimě. Kdyby bylo tehdy ihned došlo

k zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, mohlo se zabránit druhé světové válce, rozšíření komunismu a ateismu. Ihned poté, co jste v roce 1984 provedl zasvěcení, došlo v Rusku k velkým změnám a tím byl připraven pád komunismu. I v Medjugorje Matka Boží nejdříve varovala, že vypukne válka, jestliže se neobrátime, ale nikdo to nebral vážně. Tzn. kdyby biskupové v tehdejší Jugoslávii vzali poselství vážněji, i když nemohli zajistit církevní uznání, protože zjevení stále ještě probíhají – pak by to snad nebylo došlo tak daleko.“ Papež mi na to řekl: „Tak tedy biskup Hnilica je přesvědčen, že moje zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie bylo platné?“ A já jsem odpověděl: „Přirozeně, že bylo platné, ale je otázka, kolik biskupů v tomto zasvěcení dodrželo jednotu s papežem.“

Proč je tak důležité, aby biskupové vykonali toto zasvěcení spolu s papežem?

Tím se vyjádří kolegialita Církve, tj. jednotu biskupů s papežem, což propůjčuje celé záležitosti mnohem větší závažnost. Když byl Karol Wojtyła v roce 1978 zvolen papežem, gratuloval jsem mu, ale hned jsem mu připomněl, že v jeho pontifikátu bude chybět něco velmi důležitého, dokud spolu se všemi biskupy nevykoná zasvěcení Ruska. Tehdy mi řekl: „Jestli mi pomůžeš přesvědčit o tom biskupy, provedu to třeba zítra.“ Proto se mě ptal ihned po zasvěcení 25. března 1984, kolik biskupů tak učinilo spolu s ním. Když jsem mu na tuto otázku nemohl dát odpověď, řekl: „Nestačí toto liturgické, i když slavnostní zasvěcení, ale je třeba, aby k tomu vykonal přípravu každý biskup ve své diecézi, každý farář ve své farnosti a každý otec ve své rodině, protože Matka Boží žádala, aby se jejímu Srdci zasvětil i každý laik.“

Ale někteří propagandisté fatimského poselství se domnívají, že zasvěcení tehdy nebylo platné, protože papež nejmenoval výslovně Rusko, nýbrž prostě zasvětil celý svět Srdci Panny Marie. Domnívají se, že Matka Boží žádala, aby jí bylo zasvěceno Rusko a nikoliv celý svět. Co o tom soudíte?

Ona mluvila o obojím, jak o Rusku, tak o celém světě. Hleďte, je to choulostivá věc, protože papež tehdy nechtěl zranit ruskou citlivost, vždyť Rusko je již 1000 let křesťanskou zemí. Ano, vzpo-



Papež Jan Pavel II. a biskup Pavol Hnilica

minám si, že po tomto zasvěcení někteří soudili, že to nebylo správné zasvěcení. Proto jsem se dotázal sestry Lucie, jediné ještě žijící vizionářky, prostřednictvím synovce, salesiánského kněze, co si myslí o zasvěcení v roce 1984, a její odpověď mám na magnetofonovém záznamu. Řekla: „Svatý otec udělal všechno, co bylo v jeho moci, a Bůh je s tím spokojen. Ale kolik biskupů udělalo toto zasvěcení?“ Ona se tedy ptala na totéž, na co se mě ptal papež. Papež sice nejmenoval výslovně Rusko, ale mluvil „o těch zemích, o jejichž zasvěcení jsi nás prosila“. Bůh vidí do našeho srdce a zná naše úmysly.

Proč vlastně již jiní papežové neprovedli zasvěcení? Znalí přece třetí tajemství?

Ano, již brzy po zvolení tohoto papeže mi připomněl kardinál Wyszyński z Varšavy důležitost fatimského poselství a ptal se mě, proč již předchozí papežové neprovedli zasvěcení. Odpověděl jsem mu, že Pius XII. provedl toto zasvěcení během druhé světové války, nebylo však dokonalé, protože je musel vykonat sám. Nic jiného nebylo za válečných poměrů možné. Slova z Fatimy se tedy výslovně vztahují na tuto kolegialitu?

Ano, zcela výslovně, protože papež neměl zasvěcení vykonat sám, nýbrž společně se všemi biskupy a také s celým Božím lidem. Tak to také tento papež chápal, a proto se domnívá, že každý biskup musí na to dobře připravit svou diecézi. Mimo to Maria k tomu vyzývá výslovně i laiky, aby zvláště o prvních sobotách v měsících konali pokání za obrácení hříšníků. To ale

neznamená, že např. Pius XII. neudělal všechno, co bylo tehdy možné. Proto také Pavel VI. zveřejnil k padesátému výročí zjevení encykliku *Signum magnum* (Veliké znamení). Když tehdy cestoval do Fatimy, řekl: „V situaci dnešního světa poznáváme skličující obraz, který nám Matka Boží ukázala před 50 lety.“ Matka Boží nám tehdy označila lék, kterým můžeme tyto rány zahojit. Ale my jsme ho nepoužili. Pak zvolal Pavel VI. silným hlasem: „Lidé, jste-li lidé, buďte hodni tohoto jména!“ Byl jsem o 50. výročí také ve Fatimě a náhodou stála při papežské mši vedle všech biskupů i vedle mne sestra Lucie. Zeptal jsem se jí: „Sestro Lucie, který den je pro vás krásnější? Tehdy před padesáti lety, kdy jste viděla Matku Boží, nebo dnes, kdy Kristův zástupce s tolika biskupy slaví mši svatou?“ Odpověděla: „Oba jsou pro mě nevýslovně krásné.“ Viděl jsem v tom první triumf Církve, zatímco předtím jsem zažil pronásledovanou církev na Slovensku. Pro mne byla důležitost fatimského poselství již tehdy jasná a já jsem je chápal jako velké znamení z nebe, protože jsem sám zažil komunismus a koncentrační tábory.

Ale vraťme se k tomuto papeži a jeho poslání...

Před několika lety, když už byl papež nemocný a začal používat při chůzi hůlku, vyprávěl jsem mu jednou při obědě o Rusku. Pak jsme šli k výtahu a on se chytil pevně mé paže. Tehdy byly už jeho třesy velmi citelné a on opakoval pětkrát po sobě slova Panny Marie z Fatimy: „Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí.“ Papež si je skutečně vědom svého poslání vůči Rusku. I tehdy zdůraznil, že Medjugorje není nic jiného než pokračování Fatimy a že je třeba znovu objevit význam Fatimy. Matka Boží nás chce prostě přivést k modlitbě, k pokání a k větší důvěře. Je přece zcela pochopitelné, že se Matka stará o své děti, které jsou v nebezpečí a že právě toto dělá v Medjugorje. Také kardinál Siri, jeden z velkých a významných kardinálů, který byl tehdy v Janově, mi jednou řekl: „Já věřím v Medjugorje, i když jsem tam sám ještě nebyl, protože duch Medjugorje obnovuje právě moji diecézi.“ Také kardinál Meisner mi řekl, že sám sice nebyl v Medjugorje, ale že v Medjugorje věří vzhledem k mnoha obrázcům, která se zde dějí již delší čas.

Když jsem o tom řekl Svatému otci, odpověděl: „Dobře, že mi to říkáš, protože kardinál Meisner jde právě za mnou.“ Potom mě kardinál Meisner zavolał a vyprávěl, že papež o tom s ním hovořil a potvrdil jeho názor. Vysvětlil jsem také papeži, že z Medjugorje vychází velké mariánské hnutí. Všude jsou modlitební skupiny, které se shromažďují v duchu Medjugorje. A on mi dal zapravdu.

Někteří lidé se podivují, že žádný z mezitím již dorostlých vizionářů z Medjugorje nešel do kláštera nebo se nestal knězem. Nemá to být nějaké znamení pro dnešní dobu?

Já to vidím pozitivně, neboť z toho můžeme poznat, že lidé, které si Panna Maria vyvolila, jsou prosté Boží nástroje. Oni nejsou autory, kteří si něco vymysleli, nýbrž spolupracovníci větších Božích plánů. Oni sami by k tomu neměli sílu. Dnes jsou to i rodiny, které žijí zasvěcením Matce Boží, nikoliv jen řeholní osoby a kněží. Bůh nechává každému svobodu. Musíme vydávat svědectví v dnešním světě. Dříve vycházela taková svědectví spíše z klášterů, dnes potřebujeme taková svědectví uprostřed světa. Jsou to především rodiny, které potřebují obnovu, protože rodina se ocitá ve stále větší krizi. Nemůžeme znát všechny Boží plány, ale jistě potřebujeme posvětit rodiny. Proč je tak málo povolání? Protože je málo svatých rodin. I manželství je velké povolání.

Co si myslí Vaši spolubratři biskupové o Medjugorje?

Maria Pavlovičová Lunettiová, jedna z vizionářek, která stále ještě přijímá poselství, jednou přede mnou plakala, protože se doslechla, že někteří biskupové zpochybňují autentičnost poselství. Tehdejší mostarský biskup Mons. Žanič ji označil dokonce za lhářku. Moje odpověď biskupovi z Mostaru byla: „Mýlíte se. Jen si představte, jak se chovají normálně děti ve velké rodině. Když je jim svěřeno nějaké tajemství, už druhý den se pohádají a vyprávějí je dále. Kdybych byl na místě Matky Boží, svěřil bych tajemství jen jednomu a nikoliv hned šesti, protože bych to pokládal za příliš riskantní. Ale tyto děti dlouhou dobu trápila policie, a nic neprozradily.“ Jistě, tato poselství nejsou snad tak hluboká a tajemná jako ve Fatimě, ale zde se jedná o zmobilizování k tomu, aby se prosadila poselství z Fatimy, a tak tomu

také rozumí papež. Nepostačí jen samotná velká poselství, jestliže pak nejsou dostatečně rozšířená. Z Medjugorje se stále šíří modlitba a dokonce i pokání. Je nutno obdivovat lidi z Medjugorje, kteří se dokonce dvakrát týdně postí o chlebě a vodě, zasvěcují se Matce Boží a prožívají své obrácení. V osmdesátých letech za mnou přišlo jednou šest biskupů z Brazílie, protože slyšeli, že se zajímám o Medjugorje. Ptali se mě tehdy, zda bych mohl pro ně zařídit, aby sloužili mši svatou společně s papežem. Chtěli pak jet do Medjugorje. Papež souhlasil, ale jeho sekretář Mons. Stanisław Diwisz, usoudil: „Neříkejte prosím, že vás papež přijal k soukromé mši, protože jedete do Medjugorje, ale protože jste přijeli zdaleka z Brazílie.“ Tzn. papež Medjugorje explicitně neuznal a nechce zasahovat do pravomoci diecézního biskupa v Mostaru. Papež již sám chtěl jet do Medjugorje, ale k tomu by musel dát biskup v Mostaru jasné znamení.

Když papež cestoval do Chorvatska, kde blahorečil kardinála Stepinace, shromáždilo se na recepci asi padesát biskupů a já jsem byl také přítomen. Pozdravil jsem se s biskupy, které jsem již znal. Jeden z nich mi řekl velice srdečně: „Já jsem apoštolským nunciem v Záhřebu a vy jste apoštolský legát v Medjugorje.“ Myslel to nikoliv odmítavě, nýbrž přátelsky. Také kardinál Kuharič se sice veřejně k Medjugorje nevyjádřil, ale řekl mi: „Tam se dějí velmi zajímavé věci.“ V roce 1994, deset let po slavnostním zasvěcení světa Srdci Panny Marie, vyzval papež k zvláštní modlitbě za Bosnu, kde zuřila válka. Jel jsem tedy do Medjugorje a setkal jsem se s mostarským biskupem. Zeptal se mě, proč jsem sem přijel, a já jsem mu odpověděl: „Papež nás vyzval, abychom se na mariánských poutních místech modlili za mír v Jugoslávii. Proto jsme připutovali na místo, které je těmto událostem obzvláště blízko.“ Biskup mě opravil a řekl, že se nejedná o poutní místo, ale o místo modlitby. Ale já jsem se ho zeptal, jaký je v tom rozdíl. Řekl jsem mu také, že přece musíme uznat, že největší pomoc, která pomohla během války v Chorvatsku a v Bosně, pochází od modlitebních skupin z Medjugorje. Ale biskup to chtěl všemožně zamluvit. Naopak biskup ze Splitu byl Medjugorje velmi příznivě nakloněn.

Pokračování na str. 27

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Ze života na severu Kanady

Výdělek v mé profesi kuchaře byl výborný. Výplatu jsme dostávali dvakrát za měsíc a ta první byla několikanásobně vyšší, než bych si mohl vydělat na jihu, i když jsem jen umýval nádobí. Druhou výplatu jsem poslal domů rodičům přes kamaráda Vávru Mitáčka z Hluku. V té době totiž naši potřebovali peníze, lépe řečeno Tuzexové bony, na novou střechu, jejíž krytina byla po předešlé zimě zcela zničená. Protože se mi rodiče nezapojili do JZD, neměli na střešní krytinu nárok. Při tom můj tatínek byl za první světové války třikrát raněn a dostával za první republiky invalidní důchod 15 Kč měsíčně. Za druhé světové války ovšem nedostával nic a když přišli komunisté k moci tak teprve nic. Právě naopak. Každý víme, jak to za toho režimu šlo. Takže za ty Tuzexové bony dostali vše, co potřebovali. Pomáhal jsem jim tak po celou dobu totality.

Na severu Kanady jsem byl velmi spokojen. Byla zde pěkná krajina, poměrně málo lesů, většinou samá rovina, tu a tam nějaké menší pohoří. V horách žili černí a bílí medvědi. Bílého jsem však nikdy neviděl, zato černí k nám do kempu často v noci chodili vybírat kontejnery. Vždy mě mrzelo, že se zde vyhazovalo velké množství jídla. V duchu jsem si říkal jaká škoda, že v jedné zemi je všeho nadmíru a v jiné zemi velký nedostatek. Poměrně rychle jsem se naučil anglicky. Bylo to díky tomu, že je dost podobná němčině, kde jsme měli dobré základy. Při své práci jsem musel ale také hodně psát, protože jsem musel dělat objednávky potravin, ale i zde jsem si pomohl tak, že jsem to opisoval podle objednávek dřívějších kuchařů.

S ostatními jsme tvořili dobrou partu. Většinou to byli mladší hoši než já, kteří si sem přišli přivydělat nějaké peníze a po čase se zase vraceli na jih do svých domovů. Rád bych se aspoň krátce zmínil o jejich náboženském životě. Večer po sedmé hodině jsme z rádia poslouchávali náboženské vysílání a večerní pobožnosti, hlavně modlitbu růžence. Tito hoši obvykle při tom kličovali, a když šli spát, tak si růženec omotali kolem ruky.

Zajímavé byly naše dovolené. Pracovalo se celý měsíc každý den 12 hodin a to i v neděli. Jednou za tři měsíce byla dovolená v délce dvou týdnů a příplatek 50% jako přesčas. Takže to byl balík peněz. Největší problém byl, jak je utratit, protože tady nebylo kde. Na začátku jsem si koupil potřebné věci pro sebe, nějaké prádlo a další oblečení, potřeby na holení a hlavně dobré boty. Jinak šly ostatní peníze do spořitelny.

Pokud jsem měl čas a bylo příhodné počasí, chodíval jsem vždy odpoledne na procházku. V létě bývaly krásné dny,

bylo dlouho světlo a příroda kolem byla úchvatná. V zimě tomu bylo naopak, nejkratší den byl 4 a půl hodiny a potom dlouhá polární noc. Ovšem když byla jasná noc a nebe poseté hvězdami nebo ty polární záře, to byla nádhera, která se nedá popsat.

Jednou za rok jsme měli měsíční placenou dovolenou. Poprvé jsem ji odřekl a nechal si peníze proplatit, podruhé jsem se jel na týden podívat za svým kamarádem, Oldou Brožem asi 800 kilometrů na jih. Znali jsme se z Rakouska a on pracoval jako zeměměřič.

Posledních šest měsíců mé práce na severu, to už jsem tam byl jeden a půl roku, jsme často létali na jedno vojenské letiště z druhé světové války. Jeho celková plocha byla asi 80 kilometrů čtverečních. Odtud přelétávala těžká vojenská letadla do Evropy. Zde si doplnila pohonné látky a olej a pak přímo přes oceán. Nás sem volali tehdy, když z Evropy letělo nějaké dopravní letadlo a muselo zde nouzově přistát pro nějakou poruchu, jejíž oprava trvala i několik dní. Naši povinností pak bylo starat se o cestující. Bylo zde pěkné ubytování a výborné jídlo. Většinou sem létali Němci a Francouzové, kteří se chtěli v Kanadě usídlit natrvalo. Obvykle jsem zde dělal práci číšníka a roznášel jídla, kterých zde bývalo několik druhů. Když bylo letadlo opraveno, letělo dál a my se zase vrátili na naši základnu. Toto letiště se dá na mapě Kanady snadno najít. Jmenuje se Goos Bay, což přeloženo znamená Husí záliv. Místo dostalo toto jméno proto, že tam létají divoké husy z jihu, aby tam odchovaly své rodiny.

Ještě vám popíši jak žijí Eskymáci. Když jsem žil na severu Kanady, viděl jsem je několikrát i u našeho tábora. Jsou to výborní lovci a dovedou se dobře orientovat podle hvězd a podle slunce. Loví například bílé polární lišky, bílé polární medvědy a jinou zvěř. Když někde musí přespat, tak si udělají ze sněhu obydlí, kterému se říká „iglú“. Je to taková polokoule celá ze sněhu. Nasekají ze sněhu kvádry, ty poskládají na sebe a vytvoří malý obytný prostor ze kterého udělají vchod ven. Obvykle je to pro jednoho člověka. Uvnitř mají malou lampu, která jim udělá aspoň trochu tepla na noc a pokud to nestačí, tak si dovnitř vezmou několik psů. To ale bývá jen tehdy, když je moc velká zima. Spí v kožešinách z bílých medvědů. Je to legrace, když z jednoho takového sněhového domečku vyleze Eskymák a volá na svého souseda: „Tak, Franto, jak jsi se vyspal?“ A ten mu odpoví, že zima byla pořádná, ale že on si sebou vzal tři psy, takže tu noc přežil. Tito Eskymáci mají obvykle spřežení 7 psů a živí je masem, které uloví na svém lovu. Zajímavé je, že jim to maso dávají zmrzlé a oni při tom vydají tolik energie. Jestliže maso z lovu nestačí, musejí někdy zabít jednoho psa, aby přežili, než se podaří další lov.

Natrvalo v Montrealu

Po dvou letech práce na severu jsem se v lednu 1954 vrátil zpět do města Montrealu. Ihned první den jsem se setkal s několika kamarády. Při oslavě v hospodě jsem zjistil, že

žádný z nich nezná ani jedno slovo anglicky. Proč? Protože po celou tu dobu byli stále pospolu a mluvilo se jenom mateřským jazykem. Druhý den jsem začal hledat práci. Koupil jsem si noviny a prohlížel inzeráty a hned jsem našel ve městě tři místa, která odpovídala mé původní profesi. První nabídka byla do letecké továrny na montáž, další do německé továrny A. E. G. (Allgemeine Electricische Werke). Výrobky této firmy jsem znal ještě z domova a u nás v Polešovicích jsme měli v kině promítačku této značky. A. E. G. byla v té době největší továrna na tyto výrobky v Evropě. Já jsem se vyučil kino operátorem již v 17 letech u pana Jana Nápravy. Byl jsem pro filmovou techniku zapálen již od mládí.

Nakonec jsem vzal montážní práci v letecké továrně. Tam jsem pracoval rok a půl. Potom jsem přešel do českého podniku jako soustružník. 29.června 1957, na svátek sv. Petra a Pavla, jsme se oženil. Po krátké době mě manželka přesvědčila, abych zanechal práce u soustruhu v továrně a našel si něco jiného. Absolvoval jsem šesti měsíční kurs na kameramana a technika pro kamery a v tomto oboru jsem pracoval 32 let až do svého předčasného důchodu.

Rok po svatbě jsme se s manželkou přestěhovali na předměstí Montrealu a odtud v létě v zimě po celý život jezdili asi 45 km do města.

Jen jednu ulici od nás bydlela rodina Cigošova, se kterou jsme byli v úzkém kontaktu po celých 20 let, než se odstěhovali na důchod do nedalekých hor. Pan Cigoš měl částečně podlomené zdraví, což bylo důsledkem jeho čtyř a půl letého věznění v Německu za druhé světové války. Nebyla to legrace, co on vyprávěl, co s nimi Němci dělali. Dal by se o tom napsat celý román.

I když jsme žili na předměstí, byli jsme celý život zapojeni do krajského dění. Byli jsme velice podnikaví a tím jsme si získali velký respekt u ostatních. Byli jsme aktivní ve škole i v kostele. Pomáhali jsme budovat dětský tábor Hostýn. Nikdy nebyla nouze o legraci, zvláště, když jsme ochutnávali domácí slivovici.

V roce 2001 jsme se s manželkou rozhodli, že se odstěhujeme do města Montrealu do činžáku. A zrovna když jsme se měli stěhovat potkalo mou manželku potkalo neštěstí, když při návštěvě našich známých při vchodu do domu šlápla mimo schod a spadla do sklepa pod domem a zlomila si levou nohu ve třech místech a utrpěla ještě další zranění. Byla ve třech nemocnicích a v jedné se pobyt protáhl na 4 měsíce. Denně jsem tam za ní jezdil ji ošetřovat, protože tam byl velký nedostatek zdravotního personálu a prosili dobrovolníky o pomoc. Někdy jsem tam býval 6-7 hodin. Děkuji také našim přátelům, kteří mě občas v této službě zastoupili a také mi pomohli se stěhováním. Až po šesti měsících přišla má žena z nemocnice poprvé do nového bytu. Při její dlouhodobé rehabilitaci všechno leží na mě, ale chvála Bohu, se nám daří dobře.

Tak končím vzpomínky z mého života a Vám, milí čtenáři Hlasů národa, přeji mnoho dobrého a hlavně hodně zdraví.

Josef Janík, Kanada

Mamičce

V hukotu vody v přívalu špíny,
vzpomínám Tebe mamko.
Vzpomínka když v nitro mi buší,
je mi tak bolno, sladko.

Zde cizí lid, zde cizí mrav,
jím prosycen je každý kout.
A chci-li k Tobě duchem zajít
já musím to vše obeplout.

Ty dobrá sladká mamičko!
Zde ve špíně, kde voda hučí,
kde vlny lidský smyjí hřích,
zde milovat se mamičku učí.

Zde chápu Tvoje oběti,
zde slyším ten Tvůj bolný vzdech,
když vidělas mne odcházeti,
když viděla jsi ten můj spěch.

Jsem zde, leč duch můj letí zpět
tam do té tiché naší chaty - - -
kde zasvitly mé naděje
i kde mi byly vzaty.

Tříkrát denně

Tříkrát denně zvony nám znějí,
volají chválu nebeské Panně,
tříkrát denně píseň svou pějí
a letí k nebeské bráně.

Jak ptačí píseň line se krajem,
překrásné Z d r á v a s kovových tónů,
po polích, v sadech, dědinou, hájem,
slyšet je všude hlas dumných zvonů.

Tříkráte denně zaznívá píseň,
utichlým krajem ku počtě Matky,
z duše nám prchá bolest i tíseň
a na tvář sedá úsměv tak sladký.

*Z básní Jana Adámka
přítele Josefa Janíka*

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Smiřičtí ze Smiřic



Erb Smiřických ze Smiřic

Když se mladinká princezna Johana Kuronská procházela chodbami náhodského zámku, často se zastavovala na chodbě v přízemí u začernalého obrazu půvabné tváře mladé dívky s kouzelnými očima a pohledem plným tajemství. Byl to obraz mladinké Alžběty Smiřické. Pocházela z rodu Smiřických ze Smiřic a před 200 sty lety náhodský zámek a náhodské panství tomuto rodu náleželo. Princezna Johanka požádala Mařenku Podhájskou z Náchoda, aby jí životní příběh Alžběty Smiřické vyprávěla. My jsme se s osudem Alžběty Smiřické seznámili v kapitole „Episoda“ v knize Aloise Jiráska „Na dvoře vévodském“. Zaposlouchejme se opět do vyprávění Mařenky Podhájské:

„Tento zámek a celé panství i mnoho jiných panství patřilo pánům ze Smiřic. Jeden z nich, jméno už nevím, měl dvě

dcery. Ta starší se jmenovala Alžběta, mladší Salomena. Obě byly krásné, ale nejkrásnější ze všech na sto mil byla Alžběta.

Otec jejich byl nesmírně bohatý a mnoho cestoval. Projel cizí země, i Afriku, byl tuze daleko, bůhví kde. Když se navrátil, přivezl s sebou svým dcerám mnoho drahých věcí a také s nimi přijel nějaký člověk, kterého z otroctví někde v Turecku vykoupil. Mladík ten, divně ustrojený, byl tuze krásný a Smiřickému nejmilejším byl služebníkem. Jiný ho nesměl obsloužit. Ale milý mladík neustále byl zamyšlený a smutný. Snad se mu tuze stýskalo. S nikým nemohl promluvit, protože mu nikdo nerozuměl, leda hrabě, a také se všem vyhýbal. Nejraději sobě zalezl do příkopu pod bezový keř a sedal tam dlouho do noci. Zpíval prý tak krásně, ale také tak smutně, že až se člověku srdce z toho rozbolelo. Najednou začala také mladá hraběnka Alžběta chřadnout a žádný nevěděl, co jí je a co by jí pomohlo. Trvalo to delší čas. Starý hrabě tuze se trápil, protože mu byla nejmilejší. Až jednou v noci zámecký hejtman přistihl cizince s Alžbětou v zámeckém příkopě. Seděli tam na lavičce a objímali se.

Zamilovala si jej a neodolala, až sama k němu přišla a jemu svou lásku vyznala. Tak dlouhý čas se milovali a nikdo o tom nevěděl. Hejtman všecko pověděl starému Smiřickému. Ten se tuze rozzlobil, že jeho dcera milovala otroka. Chytili ho, spoutali a pak zmizel a nikdo nevěděl, co se s ním stalo. Vypravovali si, že ho zavřeli do hladomorny, co na stráni u zdi podnes stojí, a tam že zahynul.

Alžběta pro svou lásku byla tuze nešťastná a mnoho vytrpěla. Odvezli ji na hrad Kumburk někde u Jičína a tam soužila se několik pak let v žaláři. Hrabě Smiřický zanedlouho zemřel. Ona měla dědit. Ale Salomena, sestra její, zmocnila se všech panství a Alžběta zůstávala

napořád v pevném hradě Kumburském. Alžbětu pak vysvobodil nějaký rytíř a toho prý pojala za manžela a Salomeně se pomstila.“

Tolik informací o osudu Alžběty Smiřické podává Alois Jirásek v knize „Na dvoře vévodském“. Jaký byl pak další osud Alžběty Smiřické? To vám sdělím až na konci tohoto vyprávění. Teď nahlédneme do kroniky rodu Smiřických ze Smiřic.



Před zámkem ve Smiřicích

Městečko Smiřice, odkud starý panský rod Smiřických pochází, se nachází u Hradce Králové. Na počátku 14. století rod Smiřických do historie našeho národa vstoupil *Janem ze Smiřic*. Vytvořil velký majetek v severních Čechách, kde získal např. Bezděz, Housku, Helfenburk, Roudnici a Jestřábí. Stal se hejtmánem na Boleslavsku a Litoměřicku. Podporoval Jiřího z Poděbrad, ale později ho opustil a přidal se k opozici, za což byl potrestán na hrdle. V roce 1453 byl Jan ze Smiřic v Praze popraven.

Koncem 15. století byli Smiřičtí povýšeni do panského stavu a rozdělili se na několik větví. Cílevědomou hospodářskou činností vybudovali prosperu-

jící komplex rozsáhlého panství a v průběhu 16. století rod Smiřický patřil k nejbohatším v zemi. **Zikmund ze Smiřic** (zemřel 1608) poskytuje svým synům to nejlepší vzdělání. Ti na svém panství pak přecházejí k systému režijního velkostatku. V roce 1615 Smiřičtí co do bohatství už nemají „v zemi sobě rovné“ a stojí v popředí české šlechty.

Rod Smiřických však postihuje „rodová nemoc“. Byla jí pravděpodobně tuberkulóza. **Jaroslav Smiřický** umírá velmi mladý v roce 1611. **Albrecht Jan ze Smiřic** umírá v roce 1618 ve věku 24 let. Albrecht Jan se narodil v roce 1594, studoval na kalvínské univerzitě v Heidelbergu a cestoval po západní Evropě a zamiloval si především Itálii. Po návratu do Čech se zapojil do protihabsburské opozice a patřil k jejím vůdčím osobnostem. Tato protihabsburská opozice pak zvolila Albrechta Jana za direktora i správce, uvažovala i o jeho zvolení za českého krále. Také Albrecht Jan byl schopný hospodář a podnikatel. Ke zděděným statkům přikoupil ještě Malou Skálu, Dymokury a Turnov. Zemřel nečekaně v listopadu 1618.

Rodová nemoc postupně hubí potomky rodu Smiřických. **Jindřich Jiří** „na rozumu nedostatečný“ umírá de facto jako Valdštejnův vězeň v roce 1630.

Věnujme teď pozornost sestrám Albrechta Jana ze Smiřic, **Elizabetě** (Alžbětě) a **Markétě Saloméně**, které známe z knihy Aloise Jiráska „Na dvoře vévodském“. Připomínám, že Alžběta byla vězněná na Kumburku za „milostné plotky s člověkem selského rodu“ a proto se ujala správy rodového majetku její mladší sestra **Markéta Saloména**.

Alžbětu z vězení vysvobodil Ota Jindřich z Vartenberka a přivedl na jičínský zámek. Spor o rodový majetek mezi oběma sestrami se opět obnovuje. Na popud Jindřicha Slavaty se na jičínský zámek dostavuje královská komise v roce 1620, aby s konečnou platností rozhodla spor mezi oběma sestrami. Jindřich Slavata, manžel Markéty Salomény, měl bezpochyby velký zájem ovlivnit královskou komisi ve prospěch své choti Markéty Salomény. Nešťastná Alžběta Kateřina tajně sestoupí do sklepení a tam zapálí sudy s prachem. V troskách pak zahynula spolu se svým švagrem Jindřichem. Její sestře Markétě Saloméně sice zůstává rozsáhlý majetek, ale přichází o manžela. S jeho nečekanou ztrátou se Markéta Saloména těžce vyrovnává. Markéta Saloména přežila svého manžela o 35 let. Zemřela v roce 1655.

Ing. Alena Kulheimová
Česká republika



Výrazná stavba kdysi raně gotického hradu vévodí okresnímu městu Náchod. Kolem poloviny 13. stol. jej založil Hron z Náchoda. Hrad se postupně rozrůstal o další opevnění. V roce 1544 ho získali Smiřičtí a přestavěli na renesanční zámek. Pobělohorský majitel Octavio I. Piccolomini přikročil k dalším opevňovacím pracem a rozsáhlé barokní přestavbě. V r. 1744 vznikla jízda. Dalšími vlastníky byli Desfourkové, vévoda Kuronský a rod chamburg-Lippe. V inventáři zámku jsou cenné tapisérie a největší sbírka obrazů.

Medjugorje je pokračováním Fatimy

Pokračování ze str. 23

Je velmi zajímavé, že toto místo bylo zcela ušetřeno od války. Papč se mě tehdy také zeptal, zda to souhlasí, že v Medjugorje a ve Splitu se během války nic nestalo. „Ano,“ odpověděl jsem, „pokud vím, spadla v Medjugorje jedna bomba před kostel, ale nevybuchla, a jiná střela zasáhla jednoho vepře. To je vše.“

Změnil se oficiální postoj Církve k Medjugorje v posledních letech?

V posledních deseti letech připutovaly do Medjugorje miliony lidí. (V letech 1994–2004 bylo rozděleno 11 milionů svatých přijímání. Viz statistiku na www.medjugorje.hr/ulazagestipe.htm – pozn. redakce.) Kdyby Církev skutečně věřila, že se tam šíří něco proti víře a mravům, musela by zasáhnout. Musela by podniknout všechno, aby před tím lidí uchránila. Skutečnost, že mlčí, je dobrým

znamením a vlastně de facto uznáním Medjugorje. Stačí zalistovat ve farní knize, kolik kněží zde sloužilo mši svatou. Nepřišli by, kdyby odkryli něco, co mluví proti věrohodnosti poselství. Podle plodů poznáváme, zda je dobrý, nebo špatný strom.

Jaká je Vaše osobní duchovní zkušenost z Medjugorje?

Měl jsem to štěstí, že jsem mohl osobně poznat vizionáře již jako děti a mohl jsem si o nich udělat dobrý obraz. Mohl jsem si získat jejich důvěru a měl jsem pocit, že jsem osobně zasvěcen do tajemství Medjugorje podobně, jako tomu bylo dříve ve Fatimě, kdy jsem se osobně poznal se sestrou Lucií a s biskupem z Fatimy. Byl jsem tehdy potěšen a chápal jsem to jako určité privilegium, že mohu mít takovou účast na dění v Medjugorje. A když nyní mohu někdy mluvit s Vickou Ivanovičovou

nebo Marii Pavlovičovou, cítím se jim velmi blízko. Proto pocítuji vůči nim určitou odpovědnost a cítím se jako člen jejich velké rodiny.

V jednom z prvních poselství prý se hovořilo o tom, že toto je poslední zjevení. Mnozí myslí přitom hned na konec světa a na Apokalypsu. Jak tomu správně rozumět?

Ano, slyšel jsem o tom, ale v proroctvích se často hovoří o „posledních dnech“, již svatý Pavel o nich hovořil. Žijeme v posledních dnech, ale praví proroci nikdy neuvedli přesné datum, kdy se jejich proroctví naplní. Ježíš sám řekl, že o tom dnu neví ani Syn člověka, jen Otec zná, kdy nastane nový příchod a poslední soud. Proto můžeme říct totéž, co bylo řečeno dříve o Fatimě: Medjugorje je největší Boží zásah do lidských dějin.

Podle Kath-net (Světlo 4/2005)

MLADÝM

Lid měděné sekery (2)

Tajemství měděných seker

Tatínek Hjogo šťastě vyvázl z rukou zloducha Čerenta. Ten ho však okradl o všechno a vzal mu i vzácnou měděnou sekeru. Dědeček Záplata však nezoufá. Zatímco se dcera Urra a vnučka Žapska radují z návratu táty, Záplata se už dává do práce. Výroba měděné sekery je skutečně celý rituál. Slévač a měditepec Záplata zde jedná jako kouzelník neboli šaman, na kterého všichni pohlíží s úctou. Dovede ovládat čtyři pozemské živly: Vatru (ohně), veter (vitr – vzduch), vodu a tvrdu (zem). Zpracování mědi je opravdovým uměním. Záplata bere měděnou rudu, aby ji roztavil v ohni. Vysokého žáru potřebného k roztavení kovu dosahuje foukáním vzduchu z měchu, který je vyroben v podobě hlavy mladého kozorožce. V baskické řeči se tato hlava nazývá gaita, což nám velmi připomíná gajdy, neboli dudy – hudební nástroj, kde je vzduch přiváděn do hrajících píšťal z měchu v podobě kozlí hlavy. Když je měď roztavena, nalije ji Záplata do formy ve tvaru sekery. Nakonec ještě rozžhavený kov zakalí ve vodě, aby byla sekera dostatečně tvrdá. Potom již Záplata odevzdává sekeru Hjogovi, aby mu nahradila tu, kterou mu ukradl Čerent.



Jak Hjogo obelstil Čerenta

Večer se celá vesnice sešla u táborového ohně. Hjogo své rodině i sousedům vyprávěl o svém nebezpečném dobrodružství: „Byl jsem vysoko v horách. Vystopoval jsem nádherného kozorožce s obrovskými rohy. Když už jsem ho měl na mušce a napínal luk a chystal se vystřelit, najednou cosi zasvištělo a ucítil jsem ze zadu ránu. Z ničeho nic v mém podpaždí trčel šíp. Naštěstí mě jen lehce škrábnul a uvázl v rukávu mého pevného koženého kabátu. Otočil jsem se a uviděl jsem Čerenta. Neměl rohy kozorožce, jak se vypráví, ale vypadal stejně jako my. Hnal se za mnou velikou rychlostí a já jsem cítil, že mu neuteču. Nezbyvalo mi nic jiného, než Čerenta obelstít. Předstíral jsem, že mě šíp zasáhl do zad a že jsem těžce zraněn. Zabočil jsem mezi velké kameny, abych se tam schoval. Ještě dříve než Čerent ke mně doběhl jsem na něj připravil past. Na několik velkých kamenů jsem rozložil všechny své věci a sám odběhl kousek dál a lehl si do trávy. Udělal jsem vlastně něco podobného, co dělají ještěrky. Když je ještěrka pronásledována dravcem, ulomí a odhodí svůj ocas. Ten sebou mrská a upoutá pozornost dravce, zatímco ještěrka unikne. Já jsem to udělal podobně. Rozložil jsem po kamenech své věci – luk a šípy, tornu a hlavně měděnou sekeru. Na pohled to vypadalo, jako bych ty věci odhodil. U sebe jsem si nechal jen pazourkový nůž pro všechny případy a o kousek dál jsem padl tváří na zem a dělal mrtvého. Spoléhal jsem na to, že Čerent najde na kamenech mé věci, vezme si je a nebude mě dál pronásledovat. To se také stalo. Když se Čerent přihnal, posbíral všechny mé věci a klidně odešel, aniž by se dál o mě staral. Přišel jsem sice o svou drahocennou sekeru, ale zachránil jsem si život. Pro případ, že by se Čerent vrátil a zaútočil na mě, jsem byl připraven se bránit. Vymyslel jsem, jak se můžeme Čerentovi ubránit, a jak ho můžeme přemoci, ale to vám povím až příště.“

*Ve spolupráci s Petrem Jandáčkem
připravil Karel Chrobák*

IRAQ - DID YOU KNOW?

Some History

The garden of Eden was in Iraq.

Mesopotamia, which is now Iraq, was the cradle of civilization!

Noah built the ark in Iraq.

The Tower of Babel was in Iraq.

Abraham was from Ur, which is in Southern Iraq!

Isaac's wife Rebekah is from Nahor, which is in Iraq.

Jacob met Rachel in Iraq.

Jonah preached in Nineveh - which is in Iraq.

Assyria, which is in Iraq, conquered the ten tribes of Israel.

Amos cried out in Iraq!

Babylon, which is in Iraq, destroyed Jerusalem.

Daniel was in the lion's den in Iraq!

The three Hebrew children were in the fire in Iraq (Jesus had been in Iraq also as the fourth person in the fiery furnace!)

Belshazzar, the King of Babylon saw the "writing on the wall" in Iraq.

Nebuchadnezzar, King of Babylon, carried the Jews captive into Iraq.

Ezekiel preached in Iraq.

The wise men were from Iraq.

Peter preached in Iraq.

The "Empire of Man" described in Revelation is called Babylon, which was a city in Iraq!

And you have probably seen this one. Israel is the nation most often mentioned in the Bible. But do you know which nation is second? It is Iraq! However, that is not the name that is used in the Bible. The names used in the Bible are Babylon, Land of Shinar, and Mesopotamia. The word Mesopotamia means between the two rivers, more exactly between the Tigris and Euphrates Rivers. The name Iraq, means country with deep roots.

Indeed Iraq is a country with deep roots and is a very significant country in the Bible.

No other nation, except Israel, has more history and prophecy associated with it than Iraq.

And also... This is something to think about! Since America is typically represented by an eagle, Saddam should have read up on his Muslim passages...

The following verse is from the Koran, (the Islamic Bible)

Koran (9:11) - For it is written that a son of Arabia would awaken a fearsome Eagle. The wrath of the Eagle would be felt throughout the lands of Allah and lo, while some of the people trembled in despair, still more rejoiced; for the wrath of the Eagle cleansed the lands of Allah; and there was peace.

Note the verse number!

Dr. George J. Švejda

VATICAN OPPOSED HITLER'S ANTI - JEWISH LAWS

Documents from Vatican archives show Adolf Hitler was well aware of Vatican criticism of his first anti-Jewish laws, even though such criticism might be described as weak by today's standards, a Jesuit magazine said.

The magazine, *La Civiltà Cattolica*, looked at Vatican and German Catholic reaction to Hitler's 1933 laws barring Jews from civil service and severely limiting their enrolment in schools and universities. The article was based on documents in Vatican archives recently made available to scholars.

"It is not true, as some scholars have claimed, that the Holy See did nothing for the Jews," said the magazine, which is reviewed by the Vatican Secretariat of State prior to publication.

The Vatican "used its good offices in the defence of persecuted Jews, especially on behalf of those who had converted to Catholicism and were not benefiting from the solidarity of the Jewish community, officially through diplomatic channels as well as semi-officially."

The Church's opposition to the... racist laws must have been known,' it said, "otherwise, one could not explain why the German ambassador to the Holy See felt obliged to present the Secretariat of State with a voluminous and detailed" memorandum in defence of the anti-Semitic legislation enacted by his government."

Almost as soon as Hitler came to power, the magazine said, Pope Pius XI asked his secretary of state, the future Pope Pius XII, to have the Vatican nuncio in Germany try to "sensitize the German bishops about the problem of anti-Semitic persecution."

"Those in the Vatican thought that a denunciation on the part of the Holy See at that moment would have directed the movement toward an openly anti-Christian and anti-Catholic attitude, which it soon did adopt," *La Civiltà Cattolica* said.

*By Cindy Wooden
The B. C. Catholic
January 19, 2004*



Paths of Glory and Tribulations

During the 1860's Austria became a constitutional monarchy with guaranteed fundamental human rights and personal freedoms. This reversal created favorable conditions for further development of the modern Czech nation. The lands of the Bohemian Crown experienced remarkable achievements within the Austrian monarchy during the 19th century. From the neglected minority it became a recognized partner of the German speaking population, a partner whose self-confidence grew proportionately with successful advancements attained in all aspects of the public life.

Most Czech people, however, considered the Habsburg monarchy as its rightful government, as its "all-embracing fatherland", in contrast to staunch nationalists who perceived the Czech regions to be a "diminutive mother country", inflexibly surrounded by the German populace. Oddly enough the rise of German nationalism which later developed into Pan-Germanism strengthened the positive attitude of the Slavic residents of the Czech lands toward the Habsburg dynasty. It was in this multi national state that the Czech saw the guaranty of their national existence. As late as in April of 1848, František Palacký, the highly respected Czech historian, proclaimed: "Indeed, if the Austrian state had not existed since times immemorial, we would have to endeavor, as soon as possible, in the interest of Europe, nay, in the interest of humanity, to see to it that such state be created."

During the sixties and seventies of the 19th century there existed a unique opportunity to establish closer ties between the Czech nation and Austria and to form an unshakable defense of the state and its ruling dynasty. After 1860 Emperor Franz Josef I formally abandoned absolutism. The publication of the new Constitution issued February 26th, 1861, became the basis for the first elections to Land Diets and the Imperial Council of Vienna, a parliament of the Habsburg state. The Czech national party was led by the historian František Palacký, author of the *History of the Czech Nation* in Bohemia and Moravia and his son-in-law František Ladislav Rieger. But their overly cautious policy did not satisfy the more radical party of "Young Czechs". Eventually the "Old Czechs" (represented by Palacký and Rieger) and the "Young Czechs" (represented by Karel Sladkovský and the brothers Eduard and Julius Grégr) became united in their efforts to renew Czech statehood and achieve the transformation of the Habsburg Empire into a federation of its historical territories.

In 1865 Palacký published a pamphlet in which he formulated a program for the federalization of Austria and stood firmly against the Austro German centralism and against the planned dualism which meant the division of the monarchy into Austria and Hungary. At this time Palacký issued another memorable statement: "We have existed before Austria and will exist even after its demise."



Franz Josef I, Emperor of Austria

In July of 1866 Austria suffered a disastrous defeat in war with Bismarck's Prussia at Sadová (near Hradec Králové). In August Austria signed a peace treaty in Prague and left the German Alliance.

In December of 1867 the Austrian monarchy was divided into a dual state of Austria and Hungary, united only by the sovereign, the army and by its foreign policy. The system of dualism offered an equalization of constitutional rights and encouraged the Czech politicians to initiate a strong campaign for the recognition of Bohemia's constitutional rights and the extension of dualism to create an Austrian-Hungarian-Czech "triadism". Huge outdoor meetings (tábory lidu) were held on the top of the historical Říp mountain, at the Prague district of Pankrác and at the laying of the foundation stone of the Prague National Theater. At these gatherings the Czech citizens wished to secure their democratic, ethnic and social rights. Their hopes were shattered by the Hungarian and German opposition to any form of the Bohemian political autonomy within the Habsburg Empire. The emperor and his advisers kept pushing "the Czech problem" into the

background. They invariably followed the path of least resistance and chose merely brief solutions which would only temporarily pacify the defiant Czechs. The Austrian authorities would sooner yield to German and Hungarian pressure which was intolerant and reckless and impose measures that brought cruel consequences to the Slavic people.

In November of 1870 the Emperor Franz Josef I issued an official document in which he expressed his intention to be crowned the King of Bohemia. Another similar statement was issued by him the following year in which he confirmed his plan to accept the Bohemian Crown and to improve the political situation. Nevertheless all of these promises were not kept.

The Czech society experienced one bitter disappointment after another; despite their sincere loyalty toward the Habsburgs. Finally the Czech political leaders chose an opposite method. They simply refused to participate in the activities of the Council of the Realm and the Land Diets and began the policy of passive resistance. This change of plans proved to be unsuccessful. Finally the Czech politicians sought another alternative by cooperating with the governmental cabinet of Count Taaffe. Even this attempt did not result in a satisfactory solution. Ultimately they selected a course of positive collaboration, aimed at restrained but effective participation in the administration of the monarchy in order to benefit from its existence.

Gradually, despite all adversity delivered from Vienna, the Czech nation succeeded during the second half of the century of the constitutional regime in Austria to make use of existing opportunities and to achieve such a degree of maturity that it no longer needed the Austro-Hungarian Empire for its existence.

The failure to break up the rigid hegemony of the Habsburg dual monarchy during the closing decade of the 19th century generated both bitterness and resourcefulness among the political leaders. They employed various tactics, alternating between a pragmatic loyalism to Vienna and radical nationalistic strategies that alienated the ethnic Germans who represented about a third of the population and feared for their positions.

František Palacký, despite his prolific contributions to the field of historical research, remained an uncompromising advocate of passive resistance. He resigned from his post of deputy to the Austrian Parliament in 1861 and devoted the rest of his life to scholarly publications. His leadership in the party of "Old Czechs" was gradually assumed by his son-in-law, F. L. Rieger.



František Palacký

For his devotion to the cause of Czech nationalism he earned a respectful sobriquet "Otec národa" (Father of the Nation). His funeral in May of 1876 turned into a huge patriotic demonstration.

Tony Jandáček

Photo on back page:

Palacký Monument in Prague's Palacký Square built between 1905 - 1907 from Architekt Alois Dryák, sculptors Stanislav Sucharda and Josef Mařatka. Newly erected after destruction by the Nazis.

